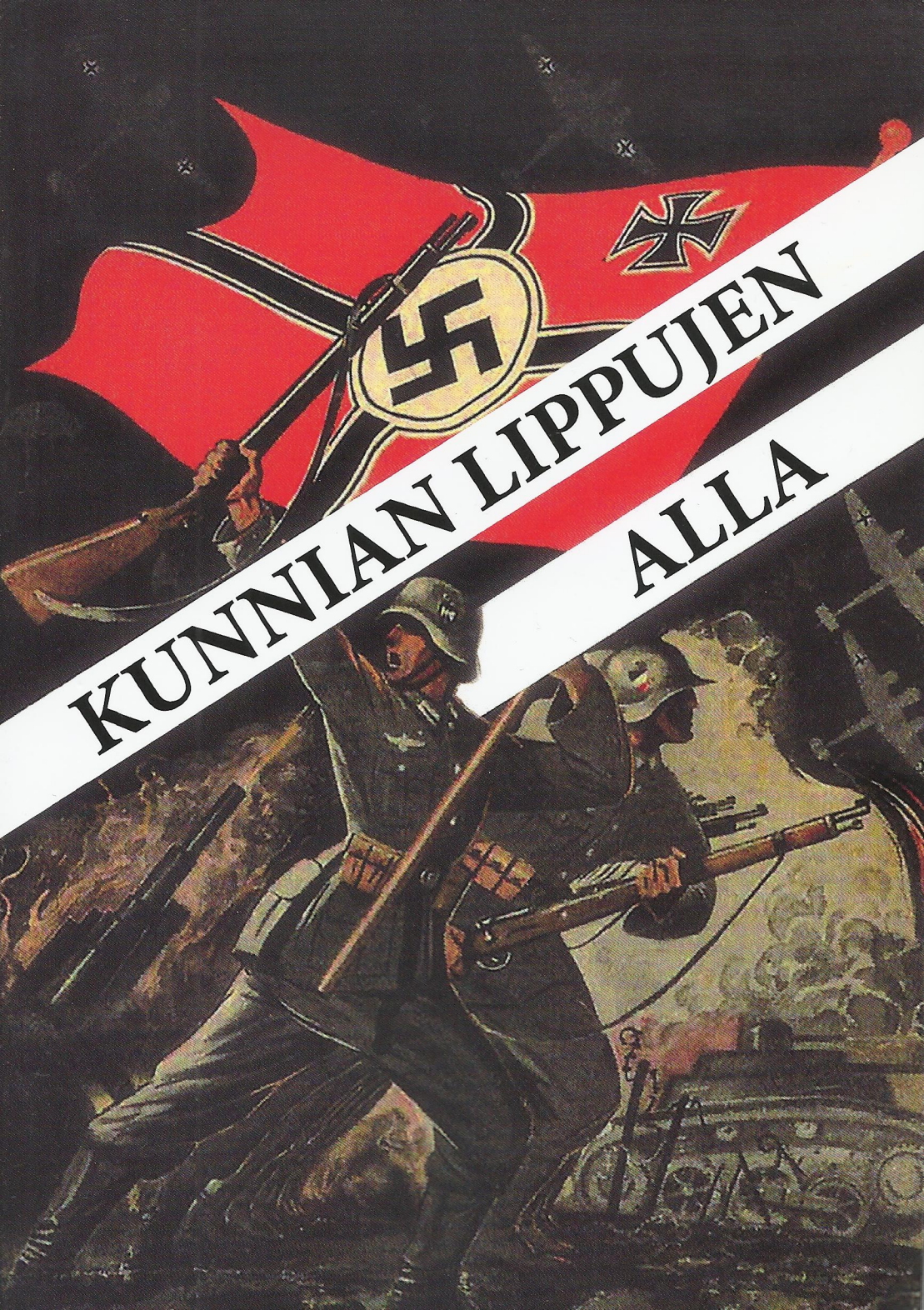
KUNNIAN LIPPUJEN
ALLA

KUNNIAN LIPPUJEN ALLA

Ilmestynyt Saksan armeijan vapauttamassa Virossa vuonna 1941 nimellä **Kuulsuse lippude all**.

Johtajan julistus Saksan kansalle on esitetty tässä suomenkielisessä käännöksessä samassa muodossa, kuin se ilmestyi jatkosodan alettua julkaisussa **Führerin julistus Saksan kansalle ja Saksan ulkoasiainministeriön nootti neuvostohallitukselle liitteineen**. Muilta osin kääntänyt Risto Teinonen.

Julkaisija: NSDAP/AO ESTLAND

Painettu Euroopan kirotussa imperiumissa 2025

Sisältö:

Johtaja ja valtakunnankansleri Adolf Hitlerin julistus Saksan kansalle 22. kesäkuuta 1941 5

Minkä puolesta Saksan armeija taistelee kapitalismia, juutalaisuutta ja kommunismia vastaan? 19
Versailles'n vääryys 19
Saksan vapaussodan aatteet 20
Sota 24
Ranskan murskaaminen 27
Uusi järjestys Balkanilla 31
Alas bolševistiset sodanlietsojat! 34

Voittamaton sotilaallinen mahti 38
Puolustusvoimain rakenne 45

Elämä nykyajan Saksassa 49
Johtaja ja kansallissosialismi 49
Mitä saksalainen sosialismi tavoittelee? 53
Pitkin Saksan kaupunkeja ja kyliä 55
Miten Saksassa työskennellään? 56
Saksan Työpalvelu 57
Saksan Työrintama 59

Adolf Hitler – Saksan Johtaja ja valtakunnankansleri

Johtaja ja valtakunnankansleri Adolf Hitlerin julistus Saksan kansalle 22. kesäkuuta 1941

Vuonna 1941 kesäkuun 22. päivän auringonnousun aikaan Saksan armeija ylitti Neuvostoliiton rajat aloittaen pyhän taistelun juutalaista bolševismia vastaan Euroopan vapauden ja myös Moskovan kiduttamien kansojen vapauden puolesta. Samalla hetkellä Saksan propagandaministeri tri Goebbels luki Saksan kansalle Adolf Hitlerin julistuksen, jonka kaikki radioasemat välittivät.

Saksalaiset!

Kansallissosialistit!

Raskaiden huolien painamana, monikuukautiseen vaitioloon velvoitettuna olen odottanut tätä nyt koittanutta hetkeä, jolloin vihdoinkin voin puhua avoimesti.

Kun Saksan valtakunta syyskuun 3. päivänä 1939 sai Englannin sodanjulistuksen, uudistui siinä jälleen Britannian yritys tehdä tyhjäksi Euroopan vakiinnuttamiseen ja samalla sen kukoistukseen tähtäävät

toimenpiteet alkuasteellaan ryhtymällä taisteluun mannermaan kulloinkin voimakkainta suurvaltaa vastaan.

Sillä tavoin Englanti monilla sodilla aikaisemmin saattoi Espanjan turmioon.

Sillä tavoin se kävi sotia Hollantia vastaan.

Sillä tavoin se myöhemmin taisteli koko Euroopan tukemana Ranskaa vastaan.

Ja sillä tavoin se vuosisadan vaihteessa aloitti silloisen Saksan valtakunnan saartamisen ja vuonna 1914 maailmansodan.

Yksinomaan sisäisen eripuraisuutensa vuoksi Saksa joutui vuonna 1918 tappiolle.

Seuraukset ovat olleet pelottavat.

Kun ensin oli valheellisesti selitetty, että taistelua oli käyty vain keisaria ja hänen hallitusjärjestelmäänsä vastaan, ryhdyttiin Saksan armeijan laskettua aseensa määrätietoisesti hävittämään Saksan valtakuntaa. Samaan aikaan kun erään ranskalaisen valtiomiehen ennustelut, että Saksassa oli 20 miljoonaa ihmistä liikaa – että ts. nämä oli nälällä, taudeilla tai siirtolaisuudella poistettava –, näyttivät kirjaimellisesti toteutuvan, aloitti kansallissosialistinen liike työnsä Saksan kansan yhdistämiseksi ja samalla valtakunnan nostamiseksi uuteen kukoistukseen.

Tämä kansamme uusi nousu ylös hädästä, kurjuudesta ja häpeällisen halveksunnan alaisuudesta tapahtui sisäisen uudestisyntymisen tietä.

Semminkään Englantiin sen yhteydessä ei puututtu, saatikka sitä uhattu.

Siitä huolimatta aloitettiin silmänräpäyksessä uusi, vihantäyteinen politiikka Saksan saartamiseksi. Koti- ja ulkomailla se johti noihin meidän tuntemiimme juutalaisten ja demokraattien, bolševikkien ja

taantumuksellisten salaliittoihin, joiden ainoana päämääränä oli estää Saksan uuden kansanvaltion pystyttäminen ja syöstä Saksa uudelleen voimattomuuteen ja kurjuuteen.

Paitsi meihin, kohdistui tämän kansainvälisen maailmansalaliiton viha niihin kansoihin, joiden oli pakko, samalla tavoin onnen hylkääminä, mitä kovinta olemassaolontaistelua käyden hankkia jokapäiväinen leipänsä. Ennen kaikkea Italialta ja Japanilta riistettiin, vieläpä nimenomaisesti kiellettiin, osuus tämän maailman tavaroihin aivan kuten Saksalta. Näiden kansakuntien yhteenliittyminen oli sen vuoksi ainoastaan itsesuojelutoimenpide niitä uhkaavaa rikkauden ja vallan itsekästä maailmanliittoa vastaan.

Mutta jo 1936 Churchill selitti, amerikkalaisen kenraalin Woodin Yhdysvaltain edustajainhuoneen eräässä valiokunnassa esittämien lausuntojen mukaan, että Saksa oli uudelleen käynyt liian mahtavaksi ja oli sen vuoksi hävitettävä.

Kesällä 1939 oli Englannin mielestä koittanut hetki, jolloin äsken mainittu hävittäminen voitiin aloittaa ryhtymällä jälleen laajaan Saksan saartamispolitiikkaan.

Tarkoitusta varten järjestetyn valhekampanjan ytimenä oli julistaa muut kansat vaaran uhkaamiksi, sitoa niiden kädet aluksi Englannin takuu- ja avunantolupauksilla ja sitten marssittaa ne kuten ennen maailmansotaa Saksaa vastaan.

Siten onnistui Englannin toukokuusta elokuuhun 1939 levittää maailmaan väitteitä, että Saksa välittömästi uhkasi Liettuaa, Viroa, Latviaa, Suomea, Bessarabiaa sekä Ukrainaa. Osa valtioista antoi vietellä itsensä hyväksymään näiden väitteiden ohessa tarjotut takuulupaukset ja liittyi siten uuteen Saksan-vastaiseen saartorintamaan.

Näissä olosuhteissa uskoin voivani omalletunnolleni ja Saksan kansan historialle vastata siitä, että en ainoastaan vakuuttanut näille maille, ts.

niiden hallituksille, Englannin äsken mainittujen väitteiden olevan totuudenvastaisia, vaan sen lisäksi rauhoitin idän voimakkainta suurvaltaa esittämällä juhlallisia selityksiä etujemme rajoista.

Kansallissosialistit!

Te olette varmaan kaikki tunteneet, että tämä askel oli minulle katkera ja raskas. Koskaan ei Saksan kansassa ole vallinnut vihamielisiä tunteita Venäjän kansoja kohtaan. Mutta jo kolmatta vuosikymmentä juutalais-bolševistinen vallanpitäjäryhmä on ponnistellut Moskovasta käsin sytyttääkseen paloon ei ainoastaan Saksan vaan koko Euroopan. Ei Saksa ole koskaan koettanut viedä kansallissosialistista maailmankatsomustaan Venäjälle, vaan Moskovan juutalais-bolševistiset vallanpitäjät ovat lakkaamatta pyrkineet alistamaan meidät ja Euroopan muut kansat yliherruuteensa, eivätkä ainoastaan henkisesti, vaan ensi sijassa nimenomaan sotilaallisessa mielessä.

Mutta tämän hallitusjärjestelmän toiminnan tuloksena on kaikissa maissa ollut vain sekasorto, kurjuus ja nälänhätä. Minä puolestani sitä vastoin olen kahden vuosikymmenen ajan ponnistellut saadakseni mahdollisimman vähäisellä sekautumisella ja ollenkaan aiheuttamatta häiriöitä tuotantotoiminnallemme Saksassa aikaan uuden sosialistisen järjestyksen, joka ei ainoastaan poista työttömyyttä, vaan yhä lisääntyvässä määrin päästää työtä tekevän ihmisen osalliseksi työn tuloksesta.

Kansamme taloudellisen ja yhteiskunnallisen uudelleen järjestelyn politiikan – joka suunnitelmallisesti luomalla umpeen sääty- ja luokkavastakohdat viime kädessä pyrkii luomaan todellisen kansankokonaisuuden – tuottamat tulokset ovat koko maailmassa ainutlaatuisia.

Sen vuoksi minulle elokuussa 1939 oli sangen vastenmielistä lähettää ministerini Moskovaan koettamaan vaikeuttaa englantilaisten Saksan-

saarron politiikkaa. Tein niin vain tietoisena vastuustani Saksan kansalle, mutta ensi sijassa toivoen kuitenkin vihdoin voivani saada aikaan pysyvän jännityksenlaukeamisen ja pienentää meiltä kenties muuten vaadittavan uhrauksen suuruutta.

Samalla kun Saksa Moskovassa juhlallisesti selitti kaikkien puheena olleiden alueiden ja maiden – lukuun ottamatta Liettuaa – kuuluvan Saksan kaikkien poliittisten intressien ulkopuolelle, tehtiin nimenomainen sopimus sen tapauksen varalta, että Englannin todella onnistuisi kiihottaa Puola sotaan Saksaa vastaan. Mutta tässäkin Saksa rajoitti vaatimuksiaan tavalla, joka ei ollut suhteellinen Saksan aseiden suorituksiin.

Kansallissosialistit!

Seuraamukset tästä minun itseni toivomasta ja Saksan kansan etujen nimessä solmimastani sopimuksesta ovat olleet varsinkin asianomaisissa maissa eläville saksalaisille sangen raskaat.

Runsaasti yli puolen miljoonan saksalaisen kansantoverin – kaikki pienviljelijöitä, käsityöläisiä ja työläisiä – on ollut pakko melkein yötä vasten jättää entinen kotimaansa välttyäkseen uudelta järjestelmältä, joka uhkasi syöstä heidät aluksi rajattomaan kurjuuteen, mutta ennemmin tai myöhemmin hävittää heidät täydelleen. Siitä huolimatta tuhansia saksalaisia on joutunut kadoksiin. On ollut mahdotonta saada tietoa heidän kohtalostaan tai edes oleskelupaikastaan. Heidän joukossaan on yksin Saksan valtakunnankansalaisia yli 160 miestä.

Minä olen tästä kaikesta ollut vaiti, koska minun täytyi pysyä vaiti. Sillä minähän toivoin ratkaisevaa jännityksenlaukeamista ja, mikäli mahdollista, pysyvää sovintoa tuon valtion kanssa.

Mutta jo meidän aloittaessamme marssimme Puolaan neuvostoliittolaiset vallanpitäjät yhtäkkiä vastoin sopimusta vaativat myös Liettuaa.

Saksan valtakunnalla ei milloinkaan ole ollut aikomusta miehittää Liettuaa eikä se myöskään ole tehnyt vähäisintäkään senlaatuista viittausta Liettuan hallitukselle, vaan päin vastoin se torjui Liettuan silloisen hallituksen pyynnön saksalaisten joukkojen lähettämisestä tässä mielessä Liettuaan Saksan politiikan tarkoituksia vastaamattomana.

Tästä huolimatta minä myönnyin tähän Venäjän uuteenkin vaatimukseen. Mutta se oli vasta alkua uusille, jatkuville kiristyksille, jotka sittemmin yhä uudelleen toistuivat.

Puolan voitto, jonka Saksan joukot yksin olivat taistelleet, antoi minulle aiheen tehdä uuden rauhantarjouksen länsivalloille. Se raukesi kansainvälisten ja juutalaisten sodankiihottajien vastustukseen.

Mutta tämä tarjoukseni epääminen perustui jo tuohon aikaan siihen, että Englanti yhä vielä toivoi voivansa mobilisoida Saksaa vastaan eurooppalaisen liittokunnan yhdessä Balkanin ja Neuvosto-Venäjän kanssa.

Lontoossa päätettiin lähettää mister Cripps suurlähettiläälksi Moskovaan. Hän sai kiistämättömäksi tehtäväkseen solmia hinnalla millä tahansa uudelleen Englannin ja Neuvosto-Venäjän väliset suhteet ja kehittää ne Englannin toivomaan suuntaan. Tämän tehtävän suorituksesta on Englannin lehdistö sisältänyt tietoja, mikäli se taktillisista syistä ei ole katsonut paremmaksi vaieta.

Syksyllä 1939 ja keväällä 1940 näyttäytyivät todella jo ensimmäiset seuraukset. Venäjän yrittäessä sotilaallisesti alistaa ei vain Suomea vaan Baltiankin valtiot se perusteli tätä esitystään yhtäkkiä sillä yhtä valheellisella kuin naurettavalla väitteellä, että sen oli suojattava nämä maat ulkopuoliselta vaaralta, ts. ehdittävä tuon vaaran edelle. Tällä saatettiin tarkoittaa ainoastaan Saksaa. Sillä mikään muu suurvalta ei ylipäänsä voinut Itämeren alueille tunkeutua, saatikka käydä siellä sotaa.

Tästä huolimatta minun oli pakko vaieta. Mutta Kremlin vallanpitäjät jatkoivat heti eteenpäin.

Saksan vetäessä keväällä 1940 taisteluvoimansa niin sanotun ystävyyssopimuksen mukaisesti kauas itärajalta, vieläpä suorastaan suureksi osaksi tyhjentäessä nämä alueet saksalaisista joukoista, venäläisten voimien keskitys alkoi jo tuohon aikaan sellaisessa laajuudessa, että sitä saattoi pitää ainoastaan tahallisena uhkauksena Saksalle.

Molotovin tuohon aikaan henkilökohtaisesti antaman selityksen mukaan oli jo keväällä 1940 yksistään Baltian valtioissa 22 venäläistä divisioonaa.

Koska Venäjän hallitus itse yhä väitti sikäläisen väestön niitä sinne pyytäneen, saattoi niiden siellä olon yksinomaisena tarkoituksena niin muodoin olla vain mielenosoitus Saksaa vastaan.

Meidän sotilaittemme sitten toukokuun 10. päivästä 1940 alkaen murrettua ranskalais-brittiläisen vallan lännessä jatkettiin venäläisten joukkojen keskitystä itärintamamme äärelle kuitenkin vähitellen yhä uhkaavammassa laajuudessa.

Elokuusta 1940 lähtien olen sen vuoksi katsonut, etten valtakunnan edun nimessä enää voisi vastata asioista, jos jättäisin meidän muutenkin niin usein hävitetyt itäiset maakuntamme suojatta tätä bolševististen divisioonien valtavaa voimienkeskitystä vastaan.

Brittiläis-neuvostovenäläisen yhteistyön tarkoituksena on ollut niin vahvojen saksalaisten voimien sitominen itään, ettei Saksan johto voisi enää vastata varsinkaan ilmasodan kohdalta lännen sodan radikaalisesta päätökseen saattamisesta.

Mutta tämä ei vastannut ainoastaan brittiläisen vaan myöskin neuvostovenäläisen politiikan päämäärää. Sekä Englanti että Neuvosto-

Venäjä ovat nimittäin pyrkineet pitkittämään tätä sotaa niin kauan kuin mahdollista heikentääkseen koko Euroopan ja syöstäkseen sen yhä suurempaan voimattomuuden valtaan.

Venäjän suunnittelemalla hyökkäyksellä Romanian kimppuun oli samoin pohjaltaan oleva tarkoituksena anastaa ei vain Saksan vaan koko Euroopankin talouselämältä tärkeä tukiasema tai olosuhteiden mukaan ainakin tuhota se. Mutta juuri Saksan valtakunta on aina vuodesta 1933 lähtien loppumattoman kärsivällisesti ponnistellen pyrkinyt saamaan Kaakkois-Euroopan valtiot kauppatuttavikseen. Niiden sisäpoliittinen vakaantuminen ja järjestys olivat sen vuoksi elinkysymyksiämme. Venäjän hyökkäys Romaniaan ja Kreikan yhteys Englantiin uhkasivat lyhyessä ajassa muuttaa nämäkin alueet yleisen sodan näyttämöksi.

Vastoin periaatteitamme ja toimintatapojamme minä neuvoin silloista, tällaiseen kehitykseen itse syypäätä Romanian hallitusta rauhan tähden suostumaan Neuvostoliiton kiristykseen ja luovuttamaan Bessarabian.

Mutta Romanian hallitus uskoi oman kansansa edessä voivansa alistua tähän vain sillä edellytyksellä, että Saksa ja Italia korvaukseksi vähintään antaisivat takuun siitä, ettei Romanian jäljelle jääneeseen osaan enää koskettaisi.

Raskain sydämin tein tämän. Ennen muuta tämänkin takia: jos Saksan valtakunta antaa takuun, tämä merkitsee, että se myös pitää siitä kiinni, sillä me emme ole englantilaisia emmekä juutalaisia.

Siten uskoin vielä viime hetkellä tehneeni palveluksen tämän alueen rauhalle, vaikkakin se tapahtui raskaan omakohtaisen velvoituksen hinnalla. Mutta saadakseni nämä pulmakysymykset lopullisesti ratkaistuksi ja samalla selville Venäjän asenteen Saksaan sekä itärajamme takana alati lisääntyvän mobilisaation takia esitin herra Molotoville kutsun saapua Berliniin.

Neuvostoliiton ulkoministeri vaati silloin selvitystä, toisin sanoen Saksan myönteistä vastausta seuraaviin neljään kysymykseen:

Molotovin ensimmäinen kysymys:

Suuntautuisiko Saksan takuu Romanialle myöskin Neuvostoliittoa vastaan siinä tapauksessa. että Neuvostoliitto hyökkää Romaniaa vastaan?

Vastaukseni:

Saksan antama takuu on yleinen ja meitä ehdottomasti velvoittava. Mutta Venäjä ei koskaan ole meille ilmoittanut. että sillä Bessarabian ohessa olisi ylipäänsä vielä etuja valvottavana. Jo Pohjois-Bukovinan miehittäminen oli rikkomus tätä vakuutusta vastaan. Minä en sen vuoksi uskonut, että Venäjällä nyt yhtäkkiä olisi vielä pitemmälle meneviä aikeita Romaniaa vastaan.

Molotovin toinen kysymys:

Venäjä tuntee itsensä uudelleen Suomen uhkaamaksi. Venäjä on päättänyt olla sitä sietämättä. Onko Saksa valmis olemaan antamatta minkäänlaista apua Suomelle ja ennen kaikkea vetämään pois kaikki vaihtoa varten Kirkkoniemeen kauttakulkumatkalla olevat saksalaiset joukot?

Vastaukseni:

Kuten tähänkään asti ei Saksalla ole Suomessa mitään poliittisia etuja. Mutta Saksan valtakunnanhallitus ei katso mahdolliseksi sietää Venäjän uutta sotaa pientä Suomen kansaa vastaan, semminkään kun emme koskaan ole voineet uskoa Suomen uhkaavan Venäjää.

Mutta me emme ylipäänsä tahdo, että Itämerellä jälleen syntyisi sotanäyttämö.

Molotovin kolmas kysymys:

Onko Saksa valmis suostumaan siihen, että Neuvostoliitto puolestaan antaa takuun Bulgarialle ja lähettää neuvostovenäläisiä joukkoja tässä tarkoituksessa Bulgariaan, minkä ohessa hän – Molotov – halusi selittää, ettei heidän tarkoituksenaan ollut tästä syystä esim. kuninkaan syrjäyttäminen.

Vastaukseni:

Bulgaria on suvereeninen valtio, enkä tiedä, että Bulgaria ylipäänsä olisi pyytänyt takuuta Neuvostoliitolta sillä tavoin kuin Romania Saksalta. Sitä paitsi minun täytyy tämän kysymyksen johdosta neuvotella liittolaisteni kanssa.

Molotovin neljäs kysymys:

Neuvostoliitto tarvitsee kaikissa tapauksissa vapaan kauttakalun Dardanellien lävitse ja vaatii sen suojaksi muutamien tärkeiden tukikohtien miehittämistä Dardanelleilta tai Bosporilta. Suostuuko Saksa siihen vai ei?

Vastaukseni:

Saksa on puolestaan aina valmis suostumaan Montreux'n statuksen muuttamiseen Mustan meren valtioiden eduksi, mutta Saksa ei ole valmis suostumaan venäläisten tukikohtien perustamiseen salmien varrelle.

Kansallissosialistit!

Minä omaksuin tuolloin ainoan mahdollisen asenteen, minkä Saksan valtakunnan vastuunalaisena johtajana mutta samalla myös Euroopan kulttuurin ja sivistyksen vastuuntuntoisena edustajana saatoin omaksua.

Seurauksena oli Neuvosto-Venäjän Saksaa vastaan tähdätyn toiminnan vahvistuminen, ensi sijassa nimenomaan Romanian uuden valtion

kovertamiseen ryhtyminen sisältä päin ja yritys propagandan avulla syrjäyttää Bulgarian hallitus.

Romanian legioonan harhautuneiden, kypsymättömien aivojen avulla onnistuttiin Romaniassa lavastamaan vallankaappaus, jonka tarkoituksena oli valtionpäämiehen, kenraali Antonescun kukistaminen, sekasorron lietsominen maassa, jotta syrjäyttämällä laillinen valta olisi luotu edellytykset Saksan takuusitoumuksen voimaanastumisen estämiselle.

Huolimatta tästä uskoin yhä vielä olevan parasta pysyä jatkuvasti vaiti.

Heti tämän yrityksen ajauduttua karille lisättiin jälleen venäläisten joukkojen keskittämistä Saksan itärajaa vastaan. Panssarimuodostelmia ja laskuvarjojoukkoja sijoitettiin yhä kasvavin määrin uhkaavan lähelle Saksan rajaa. Saksan sotavoimat ja kotiseutu tietävät, ettei vielä muutamia viikkoja takaperin itärajallamme ollut ainuttakaan saksalaista panssari- tai moottoroitua divisioonaa.

Mutta jos tarvittaisiin lopullista todistusta siitä liitosta, minkä Englanti ja Neuvosto-Venäjä kaikesta harhauttamisesta ja naamioimisesta huolimatta ovat solmineet, niin sen antaa Jugoslavian selkkaus.

Minun ponnistellessani viimeiseen saakka Balkanin rauhoittamiseksi ja esittäessäni ymmärtäväisessä yhteistyössä Ducen kanssa Jugoslavialle kutsun liittyä kolmen vallan sopimukseen, järjestivät Englanti ja Neuvostoliitto yhteistoimin tuon äkkiyllätyksen, joka yhdessä yössä syrjäytti silloisen, yhteisymmärrykseen valmiin hallituksen. Tänään voidaan Saksan kansallè ilmoittaa: Saksan-vastainen vallankaappaus Serbiassa ei tapahtunut ainoastaan englantilaisten vaan olennaisesti neuvostovenäläisten toimesta. Kun tästäkin vaikenimme, otti neuvostojohto uuden askeleen. Se ei ainoastaan järjestänyt vallankaappausta, vaan teki muutamia päiviä myöhemmin sille uskollisten apureittensa kanssa tunnetun ystävyyssopimuksen, jonka

tarkoituksena oli vahvistaa serbialaisten vastustushalua Balkanin rauhoittamista kohtaan ja kiihottaa heitä Saksaa vastaan. Eikä tämä ollut mikään platoninen aie:

Moskova vaati Serbian armeijan liikekannallepanoa.

Sen johdosta, että vieläkin pidin parempana olla puhumatta, Kremlin vallanpitäjät ottivat vielä uuden askeleen samaan suuntaan.

Saksan valtakunnanhallituksella on nyt hallussaan todisteita, joista käy ilmi, että Venäjä antoi vakuutuksen aseitten, lentokoneitten, ammusten ja muiden sotatarvikkeiden toimittamisesta Saksaa vastaan Salonikin kautta, saadakseen Serbian lopullisesti mukaan taisteluun.

Ja tämä tapahtui samalla hetkellä, jolloin minä itse vielä neuvoin Japanin ulkoasiainministeriä, toht. Matsuokaa, pyrkimään jännityksen laukeamiseen Venäjän kanssa, yhäti uskoen siten tekeväni palveluksen rauhalle.

Vain verrattomien divisiooniemme nopea läpimurto Skopjeen samoin kuin juuri Salonikin valtaus esti tämän neuvostovenäläis-englantilaisen salaliiton suunnitelmien toteutumisen. Mutta serbialaiset lentoupseerit pakenivat Venäjälle ja otettiin siellä heti liittolaisina vastaan. Vain akselivaltojen voitto Balkanilla teki tyhjäksi suunnitelman kietoa Saksa tänä kesänä kuukausia kestäviin taisteluihin kaakossa ja sillä välin suorittaa loppuun neuvostovenäläisten armeijojen rintamaanmarssi, lujittaa niiden sotavalmius, jotta sitten yhdessä Englannin kanssa ja odotettujen amerikkalaisten hankintojen tukemana olisi voitu kuristaa ja tukahduttaa kuoliaaksi Saksan valtakunta ja Italia.

Täten Moskova ei vain rikkonut ystävyyssopimuksemme sitoumuksia, vaan kurjalla tavalla petti ne. Ja tämän kaiken se teki samanaikaisesti kuin Kremlin vallanpitäjät viimeiseen saakka, aivan samoin kuin Suomen tai Romanian kohdalla, teeskentelivät ystävyyttä ja laativat näennäisen viattomia peruutuksia.

Mutta jos tähän saakka olosuhteet ovatkin pakottaneet minut aina vain vaikenemaan, niin nyt se hetki on vihdoin lyönyt, jolloin jatkuva syrjästä katsominen ei olisi pelkkä laiminlyönti, vaan rikos Saksan kansaa, niin, koko Eurooppaa vastaan.

Tänään seisoo noin 160 venäläistä divisioonaa rajamme äärellä. Viikkojen kuluessa on jatkuvasti tapahtunut rajanloukkauksia, ei vain meidän rajallamme, vaan yhtäläisesti kaukaisessa Pohjolassa ja Romaniassa. Venäläiset lentäjät ovat huvitelleet näiden rajojen ylittämisellä näyttääkseen meille, että he tuntevat olevansa näiden alueiden valtiaita. Kesäkuun 17. ja 18. päivän välisenä yönä venäläiset partiot jälleen tunkeutuivat Saksan alueelle ja ne voitiin vasta pitempiaikaisen tulitaistelun jälkeen iskeä takaisin. Täten on nyt lyönyt hetki, jolloin on välttämätöntä ryhtyä toimimaan tätä juutalais-anglosaksilaisten sodankiihottajien ja samoin juutalaisten Moskovan bolševikkikeskuksen vallanpitäjien salaliittoa vastaan.

Saksan kansa!

Tällä hetkellä suoritetaan loppuun mittasuhteiltaan ja laajuudeltaan valtavin joukkojenkeskitys, mitä maailma tähän mennessä on nähnyt. Rinnan suomalaisten toverien kanssa seisovat Narvikin voittajan soturit pohjoisen Jäämeren äärellä. Saksalaiset divisioonat Norjan valloittajan komennossa suojaavat yhdessä suomalaisten vapaussankarien kanssa, joita heidän sotamarsalkkansa johtaa, suomalaista maaperää. Itä-Preussista alkaen Karpaatteihin saakka ulottuvat Saksan itärintaman joukko-osastot. Prutin rannoilta, Tonavan alajuoksulta Mustan meren rannikolle saakka liittyvät saksalaiset ja romanialaiset sotilaat yhteen valtionjohtaja Antonescun päällikkyyden alaisina.

Tämän rintaman tehtävänä ei siten enää ole yksittäisten maiden suojaaminen, vaan Euroopan turvaaminen ja niin ollen kaikkien pelastaminen.

Minä olen sen vuoksi tänään päättänyt jälleen uskoa Saksan valtakunnan ja kansamme tulevaisuuden sotilaittemme huomaan.

Jumala meitä tässä taistelussa auttakoon!

Berliinissä 22. kesäkuuta 1941 **Adolf Hitler**

Minkä puolesta Saksan armeija taistelee kapitalismia, juutalaisuutta ja kommunismia vastaan?

Saksan valtakunnanhallituksella on nyt hallussaan todisteita, joista käy ilmi, että Venäjä antoi vakuutuksen aseitten, lentokoneitten, ammusten ja muiden sotatarvikkeiden toimittamisesta Saksaa vastaan Salonikin kautta, saadakseen Serbian lopullisesti mukaan taisteluun.

Ja tämä tapahtui samalla hetkellä, jolloin minä itse vielä neuvoin Japanin ulkoasiainministeriä, tohtori Matsuokaa, pyrkimään jännityksen laukeamiseen Venäjän kanssa, yhäti uskoen siten tekeväni palveluksen rauhalle.

Saksan viholliset Saksan viholliset, juutalaiset, kommunistit, amerikkalaiset miljonäärit ja englantilaiset lordit pettävät maailmaa väittämällä, että Saksa haluaa imperialismillaan orjuuttaa kaikki Euroopan kansat. Onko se totta? Ei, se on täydellinen valhe!

Minkä puolesta Saksa sitten taistelee? Minkä vuoksi sen maineikas armeija vuodattaa vertaan suurissa taisteluissa Narvikista Afrikan kuumiin aavikoihin saakka? Espanjasta aina Moskovan metsiin? Mikä on Saksan kansan ja valtion etu tässä sodassa? Mitä päämääriä Saksa tavoittelee tässä sodassa?

Ymmärtääksemme tapahtuvaa tulee ensin tietää, miksi tämä suuri sota alkoi ja miten se kehittyi.

Versailles'n vääryys

Nykyisen sodan syyt piilevät siinä rauhansopimuksessa, jonka Englanti, Ranska, Yhdysvallat ja niiden liittolaiset pakottivat Saksan hyväksymään vuonna 1919.

Saksa, jota ei voitettu sodan viidentenäkään vuonna aseilla ja voimalla, vaan nälkiinnyttämällä, pakotettiin hyväksymään nöyryyttävät ja epäoikeudenmukaiset rauhanehdot. Siltä vietiin sen siirtomaat, ilman mitä ei voi mikään väestöltään niin suuri maa elää. Samoin siltä riistettiin sen ikimuistoisia alueita, jotka annettiin Puolalle, Belgialle ja Ranskalle. Sotaväki pakotettiin hajottamaan ja luovuttamaan koko varustuksensa. Kaikkeen tähänkään ei tyydytty, vaan Saksa pakotettiin maksamaan vuosikaudet jättiläissummia ns. sotakorvauksina.

Nöyryytetty ja paljaaksi ryöstetty Saksan kansa alistui voiman edessä, hampaita kiristellen. Sitten Saksan viholliset yrittivät muuttaa sen juutalaiskommunistiseksi valtioksi, mutta se ei onnistunut niiltä. Kansanjoukkojen keskeltä nousi kansan johtaja Adolf Hitler, joka sanoi saksalaisille: "Jo riittävät häpeä ja loukkaukset! Tehkäämme Versailles'n vääryydelle loppu!"

Koko Saksan kansa lähti Hitlerin mukaan ja jo kansallissosialistisen valtakunnan kuudentena vuonna Saksa, luodessaan uudelleen ja järjestäessään sotavoimansa, saattoi voittoisasti alkaa puolustaa elintärkeitä etujaan.

Saksan vapaussodan aatteet

Niistä aatteista, jotka elähdyttävät Saksaa nykyisessä sodassa, prof. Friedrich Grimm kirjoittaa: Nykyisen sodan olemuksen ymmärtämiseksi tulee tarkastella tapahtumia historiallisella taustalla. Sillä kaikkea, mitä tänään tapahtuu, ovat edeltäneet historialliset syyt. Adolf Hitler ymmärtää sen paremmin kuin muut. Taisteluni-kirjassaan hän on pystyttänyt historianopettajalleen pysyvän muistomerkin. "Opin", Adolf

Hitler kirjoittaa, "ymmärtämään historiaa sen todellisessa merkityksessä".

Kansojen kehityksen voimanlähteenä ovat aatteet. Ne ovat lait, jotka määrittävät kehityksen moniksi vuosisadoiksi.

Nykyajan Euroopan historiassa on ollut etusijalla kaksi aatetta: englantilainen politiikka – voimien tasapaino: tämä politiikka on aina asettanut toisiaan vastaan kaksi mantereen voimakkainta maata – Saksan ja Ranskan – kumpikaan niistä ei saanut vahvistua niin voimakkaaksi, että olisi voinut alkaa uhata Englannin maailman hallintaa. Toinen politiikka oli se, mitä Ranskassa kutsuttiin "perinteiseksi", "klassiseksi" eli "historialliseksi", jota ranskalainen kirjailija Maurice Barrès nimitti "Ranskan ikuiseksi teesiksi" ja "Ranskan historian aatteeksi". Tuo aate tarkoitti sitä, että Ranskan turvallisuuden nimissä Saksan yhdistymistä ei saanut sallia.

Englantilaisten poliitikkojen onnistui yllyttää kaikki ne voimat, jotka Ranskassa olivat "perinteisen" politiikan kannattajia ja elivät vuodesta 1870 lähtien koston haaveissa.

Englanti käytti näitä voimia työntääkseen Ranskan sotaan Saksaa vastaan omien plutokraattisten taloudellisten ja kaupallisten etujensa puolesta.

Ja kun vuoden 1918 suuren taantuman ja runsaslukuisten puolueiden vahingollisen vallanpidon jälkeen vuonna 1933 syntyi Adolf Hitlerin johdolla Kolmas valtakunta, Englanti alkoi tätä historiallista kehitystä häiritäkseen ajaa Saksan eristämispolitiikkaa, kuten asia oli ollut jo kuningas Edward VII aikoina. Tätä varten Englanti herätti uudelleen henkiin, juutalaisten ja vapaamuurarien kansainvälisiin voimiin tukeutuen, Ranskan perinteisen politiikan, jotta vaikutusvaltaiset ranskalaiset piirit auttaisivat aloittamaan hyökkäyssodan Saksaa vastaan.

Ranskan laajat kansanjoukot eivät olleet tästä sodasta lainkaan kiinnostuneet.

Johtajan vapautuspolitiikan historiallisen mission voi kaikkein parhaimmin ymmärtää ranskalaisten poliittisten pyrkimysten valossa.

Missio, jota nykyisin Johtaja toteuttaa, on historiallinen, ja sitä ei pysty mikään maailman mahti estämään.

Tämän mission tarkoituksena on, kuten ilmenee kansallissosialistisen puolueen 24. helmikuuta 1920 hyväksytyn ohjelman 1. ja 2. kohdasta, jotka on laadittu kuukausi Versailles'n rauhansopimuksen voimaantulon jälkeen: Saksan kansan yhdistäminen ja yhteisen Suur-Saksan valtakunnan uudelleen luominen Versailles'n ja Saint-Germainin rauhansopimusten kahleista vapautumisen jälkeen.

Tämän Saksan vapauttamisen ja saksalaisten yhdistämisen suuren ja vaikean työn Johtaja suoritti 1. syyskuuta 1939 mennessä, koko maailman ihaillessa, ilman sotaa. Johtajasta sanottiin, että hän on historian ensimmäinen valtiomies, joka on osannut murtaa väistämättömänä lakina pidetyn säännön, jonka mukaan valtioiden välisiä rajapylväitä on muka mahdotonta siirtää ilman sotilaallista yhteenottoa.

Myös Versailles'n sopimuksen korjaamisen viimeinen vaihe – Danzig ja Puolan käytävä – olisi Johtajan tahdon mukaan voitu suorittaa verettömästi. Hän toivoi, että Puola ratkaisee saksalaisten rajojen kysymyksen rauhallista tietä, Piłsudskin kanssa solmitun sopimuksen hengessä.

Englannille tämän kysymyksen rauhanomainen ratkaisu ei kuitenkaan sopinut. Päinvastoin, sillä oli tarve provosoida sotaa. Englanti yllytti Puolaa vuoden 1938 maaliskuussa torjumaan Saksan vaatimukset ja antoi sille takuun, jonka mukaan Englanti itse ja myöhemmin myös

Ranska lupasivat antaa sotilaallista apua, mikäli Saksa yrittäisi toteuttaa oikeudenmukaisia pyrkimyksiään.

Niin alkoi uusi sota Saksan yhtenäisyyden puolesta.

Tämä yhtenäisyys saavutetaan englantilaisesta ja ranskalaisesta perinteisestä politiikasta huolimatta.

Taas kerran kootaan vanha maailma lippujen alle Saksaa vastaan, joka ei kuitenkaan halua mitään muuta, kuin mahdollisuuden elää sellaisissa olosuhteissa, jotka ovat jokaiselle kansalle välttämättömät.

Vuoden 1939 kevät toi Tšekkoslovakian lopullisen lakkauttamisen ja sen liittämisen Suur-Saksaan, ja sen jälkeen Puolan ja Saksan konfliktin kärjistymisen.

Puola, joka oli useista kansallisuuksista koostuva valtio (vähemmistökansallisuuksia 40 %), ei halunnut luopua kansallis-imperialistisesta politiikasta. Saatuaan koskemattomuustakuun Englannin pääministeri Chamberlainilta, joka Saksan armeijan Prahaan marssin jälkeen alkoi kaikin voimin yllyttää sotaan, Puolan hallitus vastasi Johtajan ehdotukseen ratkaista suhteet Saksaan liittämällä Danzig Saksaan – osittaisella liikekannallepanolla. Viiden kuukauden ajan Saksa seurasi kärsivällisesti Puolan politiikkaa, joka alkoi muuttaa koko maailman levottomaksi.

Saksan ja Puolan konflikti saavutti huipentumisensa 23. elokuuta. Britannian Berliinin lähettiläs Henderson esitti Johtajalle Chamberlainin ehdotuksen antaa Danzigin kysymys kansainvälisen tuomioistuimen ratkaistavaksi. Samanlaisen ehdotuksen teki myös Ranskan pääministeri Daladier.

Saksa vastasi, että vaatii Danzigin luovuttamista, kansanäänestystä alueilla, joilla on saksalais-puolalainen väestö, ja saksalaisen autotien rakentamista käytävän poikki.

23. ja 24. elokuuta välisenä yönä 1939 Moskovassa allekirjoitettiin hyökkäämättömyyssopimus Saksan ja Neuvostoliiton välillä.

Hitler allekirjoitti sen sopimuksen syntyneen tilanteen pakosta. Hänellä oli kuitenkin vakaa aikomus noudattaa sitä. Moskova sen sijaan otti heti Saksan vastaisen linjan hyökätäkseen Saksaan heti tilaisuuden tullen.

Sota

Puolan arpa oli langennut. Puolan ja Englannin keskinäisen sopimuksen allekirjoittaminen 25. elokuuta ei pelastanut Puolan olemassaoloa.

Saksan sotaväki ylitti 1. syyskuuta Puolan rajan. Sota alkoi. Syyskuun 3. päivänä Englanti ja Ranska julistivat Saksalle sodan. Toinen maailmansota oli alkanut.

Näin alkoi suuri kansainvälinen yhteentörmäys, joka ei ollut kahden valtion välinen konflikti, vaan voitonsignaali kahden maailman välillä. Puola ei kestänyt saksalaista iskua. 17. syyskuuta sen rajat ylitti Neuvostoliiton puna-armeijakin miehittääkseen Länsi-Ukrainaa ja Valkovenäjää sekä siepatakseen nämä alueet valtaansa Saksan silmien edessä. Saksan, joka oli pakotettu ottamaan sopimus huomioon ja odottamaan tilien selvittämiseen parempaa aikaa. Puolan hallitus pakeni Romaniaan.

Puolan tappiolla oli tuntuva vaikutus koko poliittiseen tilanteeseen Euroopan maissa.

Maa-alueille Bugin ja saksalais-puolalaisen sekaväestön asuttamien alueiden välissä Johtaja muodosti kenraalikuvernementti-nimisen yksikön. Hitler antoi tämän alueen ministeri Frankin hallintaan, joka ryhtyi tehtäväänsä 28. lokakuuta 1939.

Puolan katastrofi aiheutti idässä koko joukon poliittis-alueellisia muutoksia. Neuvostoliiton ja Liettuan välisen sopimuksen perusteella Liettualle annettiin Vilnan kaupunki ympäristöineen. Saksa palautti

Slovakialle Puolan siltä riistämät maat. Lopuksi vuoden 1940 kesällä Baltian maat Liettua, Latvia ja Viro liitettiin Neuvostoliittoon "neuvostotasavaltoina".

Samaan aikaan taistelu lännessä jatkui. Puolan nopea kukistuminen aiheutti suurta levottomuutta. Liittoutuneet – Ranska ja Englanti – ymmärsivät, millainen sotilaallinen voima Saksa on. Tuntien oman sotilaallisen heikkoutensa ne päättivät usean vuoden aikana valmistautua hyökkäämään Saksan puolustuslinnoitusten Siegfried-linjaa vastaan ja samaan aikaan kuristaa Saksaa saarrolla. Ranskan ja Englannin sotateollisuudet kasvattivat tuotantoaan. Mutta Saksakaan ei nukkunut, se ponnisteli kansansa kaikki voimat sotilaallisen kyvyn vahvistamiseen. Valmistelut kestivät koko talven. Pienillä taisteluilla oli satunnaisten yhteenottojen luonne, mutta koko maailma saattoi jo nähdä Saksan ilmavoimien mahtavan voiman. Saksan lentokoneet ja sukellusveneet ilmestyivät Scapa-Flowhun ja muihin brittiläisiin satamiin ja upottivat Englannin laivaston aluksia. Saksaa vastaan suunnattu saarto epäonnistui. "Kenraali nälkä" sen enempää kuin ennustukset "vallankumouksesta" Saksassa eivät täyttäneet liittoutuneiden toiveita.

Päinvastoin – maailma oppi tuntemaan Saksan kansan todellisen voiman ja yhtenäisyyden, joka ymmärsi Johtajan aatteet, toteutti ehdottomasti hänen ohjeensa ja muodosti Saksan sotaväen kanssa yhteisen rintaman.

Saksan kansan rivit kasvoivat. Saksaan ja Puolan rannikkoalueille sekä Posenin alueelle saapui kymmeniä tuhansia rajantakaisia saksalaisia, jotka Johtajan kutsumina poistuivat Virosta, Latviasta, Liettuasta, Neuvostoliitosta, Länsi-Ukrainasta ja Bessarabiasta aloittaakseen Suur-Saksan uusilla maa-alueilla uuden elämän.

Yllättäen tykkien jylinä puhkesi kaukana pohjoisessa.

Puolan kukistumisen jälkeen Neuvostoliitto painosti Baltian maat antamaan sille oikeuden sijoittaa niiden alueille puna-armeijan varuskuntia.

Ainoastaan hyvin järjestäytynyt ja isänmaallisten tunteiden innostama pieni Suomi torjui Neuvostoliiton vaatimukset. Diplomaattiset suhteet katkaistiin 30. marraskuuta 1939, jolloin neuvostoarmeija aloitti hyökkäykset Suomen alueelle. Taisteluja käytiin 500 kilometrin pituisella rintamalla. Neuvostoliiton ilmavoimien toimintaa haittasi huono sää ja suomalaisten sankarillinen vastarinta. Suomalaiset asettuivat reaalipoliittiselle kannalle: sotatoiminnan aikana Moskovassa käytyjen neuvottelujen jälkeen Suomi allekirjoitti 12. maaliskuuta 1940 rauhansopimuksen. Sen mukaan Neuvostoliitto sai osan Suomen alueesta sekä Viipurin kaupungin, ja muodosti liittämästään Länsi- ja Itä-Karjalasta "Karjalais-suomalaisen sosialistisen neuvostotasavallan". Suomen piti luopua oikeudestaan pitää sotalaivastoa Pohjoisella jäämerellä.

Koko maailma ihaili Suomen sankarillista vastarintaa ja iloitsi siitä, että Suomi puolusti valtiollista itsenäisyyttään.

Saattaen itsensä huonoon valoon jättämällä talvisodan aikana lupaamansa apu antamatta Englanti ja Ranska ryhtyivät koventamaan Saksan nälkäsaartoa. Tätä varten niiden tuli miehittää armeijoillaan Tanska ja Norja, joita vastaan ne alkoivat nyt valmistautua.

Saksa ei kuitenkaan antanut niille aikaan tämän aikeen toteuttamiseen ja nälkäsaarron kehän sulkeutumiseen itsensä ympärille.

Johtaja päätti toteuttaa mahtavan suunnitelman ja sieppasi liittoutuneilta aloitteen omiin käsiinsä.

Saksan armeija miehitti 19. huhtikuuta Tanskan hallituksen luvalla koko Tanskan ja nousi maihin Norjassa. Norja ryhtyi Saksaa vastaan sotaan Englannin ja Ranskan puolella. Saksalaiset valtasivat Oslon ja taisteluita

maalla ja merellä käyden murskasivat englantilaisen sotaretkikunnan. Norjan kuningas Haakon ja hänen hallituksensa pakenivat Englantiin. Norjan hallinta siirtyi saksalaisen valtakunnankomissaari Terbovenin käsiin.

Valtakunnankansleri Hitler vapautti kaikki norjalaiset sotavangit haluten osoittaa siten Norjan kansalle, että saksalaiset olivat pakotetut miehittämään Norjan ainoastaan pelastaakseen itsensä liittoutuneiden saarrokselta, eivät sotiakseen Norjan kansaa vastaan.

Ranskan murskaaminen

Ranska ja Englanti alkoivat ymmärtää, että niiden haastama sota kääntyy niitä itseään vastaan ja uhkaa jo niiden itsensä olemassaoloa.

Johtaja voittaa kaikki niiden valttikortit. Enää ei ollut mahdollista menettää aikaa ja tuli toimia nopeasti. Silloin liittoutuneet suorittivat sotilaallisia voimanosoituksia Välimerellä suunnatakseen Saksan huomion sivuun niiden todellisista aikeista – yllättävästä hyökkäyksestä Belgian ja Hollannin läpi ja tunkeutumisesta Saksan teollisuuden sydämeen, Ruhrin alueelle.

Belgian ja Hollannin hallitukset solmivat sopimukset Ranskan ja Englannin pääesikuntien kanssa.

Belgian ja Hollannin satamissa nousivat maihin ranskalais-englantilaiset joukot.

Silloin valtakunnankansleri Hitler toimi jälleen salamannopeasti. Toukokuun 10. päivän auringonnousun aikaan Saksan länsiarmeija ryhtyy rynnäkköön koko rintaman pituudelta. Adolf Hitler matkustaa länteen ja ryhtyy henkilökohtaisesti johtamaan sotilaallisia operaatioita.

Kun viesti Saksan hyökkäyksestä saapui Englantiin, Chamberlainin hallitus erosi ja uutena pääministerinä tuli valtaan Churchill, Saksan ja

kansallissosialismin tulisin vihollinen. Pariisi oli saksalaisten päätöksenteon ja toiminnan nopeudesta järkyttynyt.

Välillä Hollannille tehtiin nopea loppu. Hollanti antautui 14. toukokuuta. Saksalaiset joukot marssivat 10. toukokuuta Haagiin ja Amsterdamiin. Hyökkäys Ranskaan jatkui koko rintamalla. Taivaalla olivat käynnissä suuret ilmataistelut – satoja lentokoneita tuhottiin. Saksalaiset valloittivat 17. toukokuuta ankarien taistelujen jälkeen Belgian pääkaupungin Brysselin ja Belgian hallitus pakeni Ostendeen.

Toinen saksalainen armeijaryhmä murtautui Maginot-linjan läpi 100 kilometrin levyisellä rintamalla Sedanin ja Maubeugen välillä, murskasi Ranskan 9. armeijan ja otti vangiksi sen ylipäällikön kenraali Giraudin. Syntyneeseen läpimurtoon virtasi esteittä saksalaisia reservejä. Ranskan hallitus toivoi pelastavansa tilanteen vaihtamalla ylipäällikkö kenraali Gamelin kenraali Weygandiin. Tämä yritti turhaan saada rintamaa pystyyn.

Samaan aikaan kuningas Leopoldin ylipäällikkyydessä ollut Belgian armeija jäi liittoutuneiden vasemmalle sivustalle kattamaan näiden vetäytymistä rannikolle. Kuningas Leopold ymmärsi taistelun jatkamisen toivottomuuden ja antoi armeijalleen käskyn antautua. Belgian ja Hollannin hallitukset pakenivat Englantiin, jonne oli aiemmin paennut myös Hollannin kuningatar Wilhelmina.

Ensimmäisen maailmansodan aikaisilla taistelukentillä puhkesivat historian suurimmat taistelut. Flanderissa ja Artoisin edustalla saksalaiset löivät ranskalaiset ja englantilaisten sotilasretkikuntalaiset, leikkasivat nämä yksittäisiksi ryhmiksi ja puristivat ne kanaalin rannikolle. Liittoutuneet, jotka kärsivät suuria tappioita ja jättivät jälkeensä panssarivaununsa ja tykistönsä, lastasivat saksalaisen tykistön ja ilmavoimien tuhoavan tulituksen alaisina joukkojensa jäännökset laivoihin Dunkerquessa.

Koko Saksassa soivat tämän suuren voiton kunniaksi kirkonkellot. Jo 5. kesäkuuta saksalaiset divisioonat ryhtyivät Hitlerin henkilökohtaisella johdolla uudelleen hyökkäykseen. Kesäkuun 10. päivänä sotaan liittyi Italia. Duce Mussolini julisti Venetsia-palatsin parvekkeelta henkilökohtaisesti Italian sodan aloittamisesta Englantia ja Ranskaa vastaan. Fasismi ja kansallissosialismi liittyivät yhteiseen taisteluun maailman demokratioita vastaan. Samana päivänä liittoutuneiden joukot antautuivat Norjassa, Narvikissa, saksalaiselle kenraali Dietlille. Nähdessään, että on mahdotonta kestää Somme- ja Aisne-jokien linjalla, ranskalaiset luopuivat Pariisin puolustuksesta. Saksan sotaväen ylipäällikkö ilmoitti 14. kesäkuuta Pariisin valloittamisesta ja tämä viesti havahdutti koko maailman. Samana 14. päivänä kesäkuuta kansallinen Espanja miehitti joukoillaan tähänastisen puolueettoman Tangerin vyöhykkeen Pohjois-Afrikassa.

Kesäkuun 17. päivänä Ranskan ensimmäisen maailmansodan kansallissankari Pétain ilmoitti radion välityksellä Ranskalle, että hallitus on päättänyt lopettaa taistelun ja solmia Saksan kanssa välirauhan.

Kesäkuun 18. päivänä Hitlerillä oli Mussolinin kanssa Münchenissä tapaaminen, jossa Johtaja ja Duce pohtivat Ranskan kanssa solmittavan välirauhan ehtoja. Kesäkuun 21. päivänä Adolf Hitler otti sotaväen korkeimman johdon ja ulkoministerin läsnä ollessa historiallisessa Compiègnen metsässä (jossa 21 vuotta aikaisemmin marsalkka Foch saneli Saksalle ankarat ehtonsa) vastaan Ranskan rauhanedustuston. Välirauhansopimus allekirjoitettiin. Sama tapahtui 24. kesäkuuta Roomassa ja 25. kesäkuuta 1940 kello 01.35 annettiin koko rintamalla signaali sotatoimien lopettamiseksi.

Entinen Ranskan hallitus, Renaudin johdolla, ja kaikki sotaan yllättäjät pakenivat säikähtäneinä kuka ulkomaille, kuka miehittämättömään Ranskaan. Osan ministereistä, Gamelinin ja muita Ranskan häpeään ja

tappioon syyllisiä Pétain sijoitti vankilaan. Saksa kohteli voitettua Ranskaa jalomielisesti. Se miehitti osan Ranskaa ja Pariisin siihen saakka, kunnes sota Englantia vastaan olisi päättynyt. Ranskan uusi laillinen hallitus sijaitsi Vichyssä.

Rauhanehtojen laatiminen annettiin saksalais-ranskalaisen komission tehtäväksi, joka aloitti toimintansa Wiesbadenissa.

Miehitetyillä ranskalaisalueilla sotilaallinen valta kuuluu Saksalle, mutta Ranskan siviiliviranomaisten tulee järjestää hallinto Saksan armeijan johdon määräyksiin alistuen.

Välillä tärkeitä tapahtumia seurasi idässäkin. Provosoimalla konfliktin Stalin miehitti Viron, Latvian ja Liettuan liittäen näiden kansalliset armeijat puna-armeijaan ja yhdistäen nämä maat yksittäisinä "neuvostotasavaltoina" Neuvostoliittoon. Kesäkuun 26. päivänä Stalin esitti myös Romanian hallitukselle uhkavaatimuksen vaatien Pohjois-Bukovinan ja Bessarabian luovuttamista, ja miehitti ne neljän päivän kuluttua puna-armeijan joukoilla.

Voitokas johtaja Adolf Hitler saapui 6. heinäkuuta takaisin Berliiniin, jossa hänet otettiin vastaan jättiläismäisellä riemusaatolla. Kaupunkia voi tästä lähin kutsua maailman pääkaupungiksi ja maailmanpolitiikan keskukseksi.

Englantilaiset, jotka purkivat vihaansa ja katkeruuttaan Ranskaa kohtaan, hyökkäsivät Ranskan laivastoa vastaan Ranskan ja Pohjois-Afrikan satamissa. Ranskalaisten ankaran vastarinnan ansiosta englantilaisten hyökkäys Ranskan laivastoa vastaan Oranissa ei onnistunut. Tämä hyökkäys oli järjestetty ranskalaisen kenraali de Gaullen avustuksella, joka ei suostunut Pétainin alaisuuteen, vaan jäi edelleen englantilaisten puolelle. Ranskan hallitus, jonka johtoon astui 10. heinäkuuta marsalkka Pétain, katkaisi diplomaattiset suhteet Englantiin.

Heinäkuun 19. päivänä Hitler esiintyi Suur-Saksan valtiopäivillä. Puheessaan hän käsitteli armeijan suuria voittoja ja ilmoitti marsalkansauvan myöntämisestä neljälletoista erityisen huomattavalle komentajalle. Puheen lopussa hän julisti Englannille, koko Euroopan viholliselle, armottoman sodan sen täydelliseen hävittämiseen saakka.

Uusi järjestys Balkanilla

Taistelun Englantia vastaan Hitler aloitti selustansa järjestämisellä Balkanilla. Ensimmäisenä tapahtui Romanian ministerien vierailu Salzburgissa.

Sen jälkeen käytiin neuvotteluja slovakkien ja bulgarialaisten kanssa.

Näiden neuvottelujen tuloksena oli monien englantilaisten salajuonien avulla provosoitujen terävien Balkanin kysymysten rauhanomainen ratkaiseminen kansallisella ja totalitaristisella perustalla. Tämän vilkkaan diplomaattisen kampanjan kestäessä kesän lopulla ja syksyllä suoritettiin järjestelmällisiä ilmahyökkäyksiä Englantiin.

Elokuun 17. päivänä Saksa ilmoitti koko maailmalle päätöksestään käyttää Englantia vastaan täydellistä saartoa. Se oli vastauksena englantilaisten omalle sodankäyntitavalle, jonka avulla pyrittiin nälkiinnyttämään Saksan kansa kuoliaaksi.

Saksan ja Italian avulla ratkaistiin sopien Unkarin ja Romanian välinen riitakysymys - viimeksi mainittu luovutti Unkarille Transilvanian, 40.000 neliökilometrin kokoisen alueen 2,5 miljoonine asukkaineen.

Sillä välin sota jatkui edelleen. Englannin ilmavoimat pommittivat öisin sotilaallisten kohteiden sijasta siviiliväestöä Saksassa, Belgiassa, Hollannissa ja Pohjois-Ranskassa.

Silloin Johtajan käskyä noudattaen Saksan ilmavoimien laivueet alkoivat valtakunnanmarsalkka Göringin johdolla pommittaa Lontoota järjestelmällisesti sekä yöllä että päivällä.

Samaan aikaan Lontoon ohella tehtiin ilmahyökkäyksiä myös Englannin satamiin ja tärkeisiin teollisuuskeskuksiin – Birminghamiin, Coventryyn, Liverpooliin ja moniin muihin.

Pohjois-Norjasta aina Pyreneiden niemimaalla sijaitsevalle Ranskan ja Espanjan rajalle saakka Euroopan rannikkoa puolustaneiden saksalaisten rannikkopattereiden tulitus torjui kaikki Englannin laivaston yritykset osoittaa aktiivista toimintaa.

Balkanillakin Englanti menetti asemansa. Unkarilaiset joukot miehittivät Saksan ja Italian valvonnassa Romanian sille luovuttaman Transilvanian. Vastaavasti bulgarialaiset miehittivät Dobrudžan.

Unkarissa ja Bulgariassa järjestettiin mielenosoituksia, joissa oikeudenmukaisille akselivalloille ilmaistiin kiitosta.

Aluemenetykset aiheuttivat Romaniassa sisäpoliittisen kriisin, jonka seurauksena kuningas Kaarle II luopui valtaistuimesta poikansa Mikael I hyväksi. Tämä luovutti todellisen vallan Romanian johtajalle, kenraali Antonesculle.

Kuningas Kaarle II poistui Romanian pääkaupungista, minkä yhteydessä kansallismieliset avasivat hänen vaunuaan kohti tulen. Romaniassa vahvisti valtaansa Rautakaarti, joka suoritti hallinnossa ja virkamiesten keskuudessa puhdistuksen.

Myöhemmin kenraali Antonescu lakkautti armeijan tuella legioonalaisten piirit, jotka olivat aikoneet kaapata vallan täydellisesti käsiinsä.

Kansainvälisten suhteiden järjestely Balkanilla Saksan ja Italian johdolla oli valmistelua suurta diplomaattista sopimusta varten, joka on todellisena perustana Euroopan uudelle, kontinentalismin aatteisiin perustuvalle poliittiselle järjestelmälle.

Syyskuun 28. päivänä allekirjoitettiin Johtajan läsnä ollessa kolmen vallan sopimus: Saksan, Italian ja Japanin välillä. Tämä kolmen sellaisen kansallisen ja totalitaristisen suurvallan välinen sopimus, jotka olivat jo aiemmin olleet toisiinsa sidoksissa yhteisellä bolševismin vastaisella sopimuksella, vaikkakaan se ei luonut mitään uutta, vahvisti vielä kerran muuttumatonta ystävyyttä kolmen suuren kansakunnan välillä, laajensi sotilaallista liittoa myös Japaniin ja levitti kontinentalismin aatetta Aasiaankin. Japani ryhtyi valvomaan akselivaltojen etuja Kaukoidässä. Tuntien selkänsä takana voimakkaan eurooppalaisen liiton Japani kääntyi rohkeasti Yhdysvaltoja vastaan, joka yritti kaikin puolin saada Tyynellämerellä aikaan konfliktin. Japanin ulkoministeri Matsuokan matka Berliiniin ja Roomaan maaliskuun lopussa 1941 ja varsinkin tapaaminen Johtajan kanssa vahvisti vieläkin enemmän totalitaaristen suurvaltojen liittoa.

Euroopan ja Aasian suurvaltojen liiton aktiivisuus herätti valpasta huomiota Yhdysvalloissa, jossa olivat käynnissä presidentinvaalien valmistelut.

Marraskuun 5. päivänä valittiin kolmannen kerran presidentiksi Roosevelt, joka on vakaumuksellinen Yhdysvaltain Euroopan asioihin sekaantumisen kannattaja ja Monroen opin vastustaja. Englantilaisten juutalaisen pääoman tuella tekemästä äärimmäisen painostavasta sotaa kannattavasta propagandasta huolimatta Yhdysvallat ei kiirehdi erityisemmin auttamaan Englantia ja rajoittuu vain "vaihtamaan" 50 ikääntynyttä hävittäjää englantilaisiin tukikohtiin Atlantilla.

Kolme viimeistä kuukautta kuluivat Saksalle erittäin vilkkaan diplomatian merkeissä. Espanjan ministeri Suñerin vierailun jälkeen valtakunnankansleri Hitlerillä oli 23. lokakuuta Ranskan ja Espanjan rajalla tapaaminen kenraali Francon kanssa ja kotimatkalla Ranskan valtionpäämies Pétainin kanssa. Tämän tapaaminen kahden hiljattain

keskenään sotaa käyneen valtion johtajien välillä merkitsi psykologis-poliittista läpimurtoa lännessä.

Lokakuun 28. päivänä italialaiset joukot ylittivät Kreikan rajan ja Albanian alueella alkoivat taistelut, joissa onni vaihteli.

"Akselivaltain" arvovalta ja voima kasvoi suuresti. Unkari ilmoitti pääministerinsä Telekin suulla 20. marraskuuta Wienissä, Romania kenraali Antonescun edustamana 23. ja Slovakia professori Tukan edustamana 24. marraskuuta Berliinissä, että liittyvät kolmen vallan sopimukseen ja yhtyvät kontinentaalisen rintaman riveihin Saksan johdolla Englantia vastaan. Tämä kaikki merkitsi englantilaisen vaikutuksen täydellistä poistamista Kaakkois-Euroopasta ja eurooppalaisten voimien mobilisoimista taisteluun brittiläisten demokratioiden koalitiota vastaan, jonka yksi pääedustajista, Chamberlain, kuoli marraskuun lopussa.

Maaliskuun lopussa 1941 kolmen vallan sopimukseen yhtyi viimeinen Balkanin valtio, Jugoslavia, jonka pääministeri Cvetković allekirjoitti sopimuksen.

Tapahtumat ottivat kuitenkin toisen suunnan. Serbialainen kenraali Dušan Simović, jota Yhdysvaltain Rooseveltin plutokratia ja Moskova olivat yllyttäneet sotilaallisen avun lupauksilla, suoritti vallankaappauksen.

Alas bolševistiset sodanlietsojat!

Regentti Paul syrjäytettiin 27. maaliskuuta ja 18-vuotias kuningas Pietari II julistautui nousseensa valtaistuimelle. Kenraali Simovićista tuli diktaattori. Silloin Saksa tuhosi nopealla iskulla Rooseveltin ja Moskovan salajuonet. Sunnuntaina 6. huhtikuuta Unkarissa, Romaniassa ja Bulgariassa olleet saksalaiset joukot ylittivät Jugoslavian rajat ja ehtivät ennen englantilaista sotaretkikuntaa ja bolševikkien lupaamaa apua. Samaan aikaan kenraali Rommelin johdossa ollut saksalainen

sotaretkikunta löi Afrikassa englantilais-australialaiset joukot niiden aiemmin valtaamasta italialaisten Kyrenaikasta pois ja tunkeutui eteenpäin aina Egyptin rajalle saakka, jossa se käy nytkin sitkeää taistelua.

Adolf Hitler esiintyi uudelleen 4. toukokuuta Saksan valtiopäivien ylimääräisessä istunnossa, jossa hän paljasti koko maailman edessä englantilaisten sodanlietsojien häpeällisen toiminnan, joka ei kaihtanut omien etujensa nimissä Balkanin maiden paiskaamista sotatuleen.

Saksalaiset ottivat vangiksi 6.298 serbialaista upseeria ja 377.864 sotilasta; 8.000 kreikkalaista upseeria ja 210.000 sotilasta. Tämän lisäksi taistelussa brittiläistä sotaretkikuntaa vastaan otettiin vangiksi 9.000 englantilaista, australialaista ja uusiseelantilaista. Jugoslavian luhistumisen seurauksena Unkari ja Bulgaria saivat takaisin kansalliset alueensa, jotka olivat kuuluneet Jugoslaviaan.

Kroatian maa-alueista luotiin uusi itsenäinen Kroatian valtio, jonka johtajana on tri Ante Pavelić. Italian kuningas määräsi Kroatian valtaistuimelle sukulaisensa, Spoleton herttuan. Näin Kroatiasta tuli kuningaskunta.

Kesäkuun 15. päivänä 1941 Kroatia liittyi kolmen vallan sopimukseen – sopimuksen allekirjoitti Venetsiassa tri Pavelić.

Englanti, joka oli järkyttynyt Saksan loistavasta ja salamannopeasta voitosta Balkanilla, alkoi kuumeisesti etsiä uutta ulospääsyä. Britannian Moskovan lähettiläs sir Stalford Cripps alkoi energisesti käydä salaisia neuvotteluja Stalinin ja Molotovin kanssa tarkoituksena, että neuvostoarmeija hyökkäisi yllättäen Saksaan.

Samaan aikaan Englannin armeijan korkein johto, vaihdettuaan kompromettoituneet kenraalit toisiin, järjesti hyökkäyksen Irakiin ja Ranskan mandaattiin Syyriaan. Tässä hankkeessa Englantia auttoi omaa hallitustaan vastaan kapinan nostanut ranskalainen kenraali de Gaulle.

Runsaasti tappioita vaatineiden taistelujen jälkeen Englannin onnistui valloittaa sekä Irak että Syyria, minkä seurauksena entiset liittolaiset Englanti ja Ranska muuttuivat vieläkin suuremmiksi vihollisiksi.

Tällä välin Saksa jatkoi vaiheittain ja järjestelmällisesti suunnitelmansa toteuttamista: Saksan maa-, ilma- ja merivoimien yksiköt valloittivat laskuvarjojääkäriyksiköitä laajasti käyttäen sankarillisella iskulla Kreetan saaren, joka muodostaa ensiluokkaisen sotilastukikohdan Välimerellä. Kreetan lentokentiltä Saksan ilmavoimille avautuu mahdollisuus suorittaa ilmahyökkäyksiä muihin brittien tukikohtiin Haifaan ja Kyprokselle.

Kesäkuun 22. päivän aamukoiton aikaan suuri historiallinen hetki koitti Moskovan orjuuttamille Itä-Euroopan kansoille. Adolf Hitler ehti ennen punaisen Moskovan salakavalaa suunnitelmaa ja antoi Saksan sotaväelle käskyn ryhtyä itärintamalla hyökkäykseen. Sota on nyt käynnissä silmienne edessä.

Kaikki Euroopan terveet, kristilliset kulttuurikansat Suomesta aina Kroatiaan asti ovat yhdessä sotaretkellä veristä juutalais-bolševistista vihollista vastaan.

Neuvostoliiton vallanpitäjät ovat jo pakenemassa Uralin taakse toivoen pelastavansa siellä itsensä uhkaavalta tuholta.

Koko maailman juutalaisuus on yhdistynyt taisteluun Hitleriä ja Saksaa vastaan. Amerikan juutalaiset antavat lainoja, englannin juutalaiset ylistävät Stalinia, Moskovan juutalaiset rankaisevat ja teloittavat orjuutettujen kansojen poikia.

Niitä ei kuitenkaan auta enää mikään voima. Jumala on Saksan sotaväen puolella. Minne saksalainen sotilas ilmestyy, siellä viholliset ovat tuhoon tuomittuja.

Joka on Saksan puolella – se voittaa. Sen sijaan se, joka on Englannin puolella – se tuhoutuu!

Voittamaton sotilaallinen mahti

Saksan armeijan sotaretket ja taistelut on kaikkialla kruunattu voitolla ja kunnialla.

Täyttäen kuuliaisesti ylipäällikkönsä ja Suur-Saksan johtajan käskyn Saksan armeija marssi itään tehdäkseen punaisesta bolševistisesta hallinnosta lopun ja luodakseen kommunistisesta ikeestä vapautuneille kansoille nälkäisen neuvostotyyppisen kituuttelevan olotilan raunioille uuden elämän.

Suurena historiallisena hetkenä, jona Saksan armeijan rykmentit, prikaatit ja divisioonat marssivat voitokkaina kohti itää puhdistaen kaupungit ja kylät Stalinin pyöveleistä ja sinisen taivaan alla jylisevät saksalaisten lentokoneiden moottorit, vapautettavan väestön tulee tutustua voitosta voittoon, maiden ja kansojen paremman tulevaisuuden suuntaan astuvan saksalaisen soturin historiaan ja organisaatioon, sen aikeisiin ja moraaliseen voimaan. Euroopan kansojen kärjessä astuu suoraviivaisesti kohti tavoitettaan suuri ja terve Saksan kansa, joka murskasi voimalla Versailles'n ajan väkivaltajärjestelmän ja käy nyt taistelua elämästä ja kuolemasta ahnetta englantilaista imperialismia vastaan, joka on mobilisoinut kaikki salaiset ja hämärät voimat, mukaan lukien juutalaiset ja kommunistit. Englanti taistelee epätoivoisesti nähdessään edessään väistämättömän ja hirveän tappion. Saksan kansan ja Johtajan miekkana on Saksan sotavoimat, kiistatta maailman paras armeija. Tulella ja miekalla se on vahvistanut oikeutensa suureen historialliseen missioon. Saksan sotaväki voitti Puolan, Ranskan ja kaikki muut maat, jotka olivat myyneet itsensä juutalaistuneelle Englannille, ja antaa nyt silmiemme edessä tappavia iskuja kommunismille, joka on

hävittänyt ja uhannut Euroopan kansojen kulttuuria ja sivilisaatiota jo kahdenkymmenenkolmen vuoden ajan.

Saksan sotaväki syntyi tuhkasta. Sen uudelleen luominen toteutui yksittäisten, tulevaisuuden aavistaneiden persoonallisuuksien hengenvoimasta ja koko Saksan kansan ponnistusten ja kansallistunteen ansiosta. Vain Saksan kansan suuri hengenvoima saattoi luoda tyhjästä, tuhotun ja paljaaksi ryöstetyn Saksan raunioilla, sellaisen voittamattoman sotilaallisen voiman Euroopassa.

Ensimmäisessä maailmansodassa 1914-1918 Saksa taisteli yhdessä Itävalta-Unkarin kanssa elintärkeiden etujensa puolesta koko maailmaa vastaan. Saksan kansa kärsi napisematta viisi vuotta kaikenlaista puutetta ja nälkää. Kuudenkymmenenviidenmiljoonan asukkaan Saksa ei kuitenkaan antanut voittaa itseään sotilaallisella voimalla – se voitettiin nälkiinnyttämällä.

Voittajat Englanti ja Ranska sanelivat Saksalle ankarat rauhanehdot. Kuudenkymmenviidenmiljoonan asukkaan Saksa saattoi pitää vain sadantuhannen miehen sotaväkeä ilman tarvittavia varusteita. Saksan tykeistä, konekivääreistä ja panssarivaunuista tehtiin ranskalaisissa tehtaissa aseita Saksaa vastaan.

Vuosien aikana sotaväen jäänteistä organisoitiin vapaaehtoisjoukko, joka vartioi järjestystä maan sisällä ja puolusti maan rajoja. Tästä joukosta kasvoi Reichswehr – valtion sotaväki, joka koostui Versailles'n ehtojen mukaisesti 100.000 miehestä, johto mukaan lukien.

Reichswehrin komentaja kenraalieversti von Seeckt järjesti tämän pienen mutta esimerkillisen sotaväen. Siitä huolimatta, että yleinen asevelvollisuus kiellettiin ja koulutusta toteutettiin puusta valmistetuilla tankeilla, Reichswehr sai esimerkillisen sotilaallisen koulutuksen ja kokemukset ja odotti sitä aurinkoista päivää, jolloin voi uudelleen nostaa jaloilleen menneiden aikojen suuret perinteet. Työtä piti tehdä hampaita

kiristäen. Näin kului 13 pitkää vuotta, joiden aikana Tšekkoslovakian ja Ranskan lentotukikohdissa olivat lentolaivueet uhkaamassa Saksaa ja valvomassa Versailles'n sanelun noudattamista.

Kommunistinen Venäjä lupaili Ranskalle pohjattomia ihmisresurssejaan ja Benešin Tšekkoslovakialle ilmavoimiaan.

Reichswehr toimi kuitenkin hiljaisesti ja ei sekaantunut politiikkaan, ei tähyillyt oikealle eikä vasemmalle, vaan teki omaa työtään.

Ja sitten saapui valoisa päivä.

Tammikuun 30. päivänä 1933 Saksan presidentti, sotamarsalkka von Hindenburg nimitti Adolf Hitlerin, ensimmäisen maailmansodan vaatimattoman sotilaan ja vakaumuksessaan raudanlujan Saksan uudelleensyntymän ja yhdistymisen apostolin, valtakunnankansleriksi.

Tämä päivä oli Kolmannen valtakunnan sotilaallisen voiman uudelleensyntymän käännekohta.

Tuona päivänä Saksa ymmärsi, että Versailles'n suurelle vääryydelle tulee loppu ja että on saapunut uusi rautainen aikakausi Versailles'n sanelurauhan uudelleen arvioinnille tiellä uusia voittoja kohti.

Saksalaiset sotilaat nostivat iloisina oikean kätensä antaakseen uskollisuudenvalan Johtajalle, kansansa pojalle, sekä maineikkaille lipuilleen.

Adolf Hitlerin tarkoituksena valtaantulonsa ensimmäisestä päivästä alkaen oli lopettaa Saksan voimattomuus ja luoda Saksalle sen vihollisten pakottaman palkkasotilasarmeijan sijaan todellinen kansallinen armeija.

Sotaväki ilman voimakasta kansallistunnetta ja suurta aatetta ei muodostaa hyviä kansallisia puolustusvoimia.

Hitlerin ajatus kansallisesta sotilaallisesta mahdista saavutti kansan keskuudessa laajan hyväksynnän, jota edisti myös suunnitelmallisesti toteutettu puolustustahdon vahvistaminen, sillä vain siten kansa voi astua suuruuden ja voimakkuuden tielle, jonka Johtaja sille osoitti.

Maaliskuun 25. päivänä 1934 sotamarsalkka von Hindenburg ja valtakunnankansleri Hitler julistivat saksalaisen kansallistahdon ilmaisijan, saksalaisen sotilaan, uudet velvollisuudet.

Tässä asiakirjassa on Saksan puolustusvoimille osoitettu sen paikka ja tehtävät uudessa valtakunnassa – kansallisen armeijan korkeimpana ja jaloimpana tehtävänä on puolustaa isänmaata ulkoisia vihollisia vastaan.

Sotilaan tahdon sisäisenä, henkisenä pontimena on Saksan kansa, saksalainen työ ja saksalainen kunnia, jota hänen tulee puolustaa.

Perinteiset "Saksalaisen sotilaan velvollisuudet" on asiakirjan alussa muotoiltu seuraavasti:

1. Saksan puolustusvoimain tulee olla oman kansansa puolustaja. Ne suojelevat elintilassaan kansallissosialistiseksi kansaksi yhdistynyttä Saksan valtakuntaa ja isänmaata. Puolustusvoimain mahdin juuret piilevät niiden suuressa ja maineikkaassa menneisyydessä, Saksan kansassa ja saksalaisessa työssä. Palvelus puolustusvoimissa on Saksan kansalle kunniavelvollisuus.
2. Sotilaan kunnia on omistautua täydellä innolla ja uhrimielellä isänmaan ja kansan puolustamiseen ja tarvittaessa uhrata myös elämänsä.

Saksalaisen sotilaan velvollisuudet sisältävät kaikki kasvatuksen periaatteet ja tavoitteet.

Näillä velvollisuuksilla Adolf Hitler asetti perustan lakiin perustuvalle asepalvelukselle, mikä merkitsi siirtymistä Saksan sotilaallisen voiman uudelleen luomiselle.

Se oli vuoden 1934 keväällä, kun uudelleen syntyneen kansallissosialistisen Saksan sotilaan uudet velvollisuudet toivat rohkeutta myös heikoille ja tahdottomille sieluille.

Marraskuussa 1933 Saksa erosi Kansainliitosta ollen liian rehellinen osallistuakseen tuohon kansainväliseen rupattelulaitokseen, jolla kaiken lisäksi oli yksi tavoite – estää Saksan sotilaallisen voiman kasvamista.

Uutta työtä jatkettiin hiljaisesti: 1. maaliskuuta 1935 ilmestyvät näkyviin saksalaiset ilmavoimat ja maailman piti tyytyä tapahtuneeseen tosiasiaan.

Siinä missä samana kuukautena Ranskassa pidennettiin asepalvelusta yhdestä vuodesta kahteen, Adolf Hitler asetti vastauksena siihen 17. maaliskuuta 1935 Saksassa voimaan yleisen, alkuun yksivuotisen asevelvollisuuden. Se oli radikaali askel. Sen merkitystä ilmaisi osuvasti maavoimien ylipäällikkö kenraalisotamarsalkka v. Brauchitsch, joka kirjoitti: "Johtajan päätös merkitsee jälleen kansallissosialistisen järjestelmän ohjelman yhden kohdan toteuttamista".

Tästä todistaa kolme argumenttia:

1. Saksan sotilaallinen kohtalo 1800- ja 1900-luvulla ei olisi ollut ajateltavissa ilman yleistä asevelvollisuutta. Sen voimaantultua vuonna 1813 päättyi taistelu Napoleonin Ranskaa vastaan ja vuotta myöhemmin koko Euroopan vapautuminen sietämättömästä ikeestä.

Ilman yleistä asevelvollisuutta saksalaisten maiden liittäminen ei olisi ollut toteutettavissa.

2. Versailles'n sopimuksen määräys yleisen asevelvollisuuden kieltämisestä Saksassa oli suurinta väkivaltaa Saksaa vastaan. Saksa menetti sen kautta poliittisen vapautensa ja itsemääräämisoikeutensa. Saksa menetti samalla kansallisen kehityksensä parhaan koulun, sillä asepalvelus karaisee ruumista ja sielua sekä kansan henkeä. Se kasvattaa ihmisistä valtion kansalaisia. Kansallissosialismin muita aatteita ja iskulauseita olisi mahdotonta toteuttaa ilman yleistä asevelvollisuutta.
3. On mahdotonta harjoittaa kansan elämänoikeuden todellista ja vahvaa politiikkaa ilman sotaväen voimakasta tukea.

Niin suuren mannervaltion, kuin mitä nykypäivien Saksa on, olemassaolo ilman sotaväkeä on täysin mahdotonta.

Yleinen asevelvollisuus muutti koko Saksan kansan aseenkantajaksi. Liput, jotka olivat tähän asti liehuneet ensimmäisessä maailmansodassa kaatuneiden sankareiden muistoksi puolessa tangossa, nostettiin uudelleen ylös.

Saksa muuttui niin voimakkaaksi, että se saattoi polkea jalkoihinsa Versailles'n pakkorauhan määräykset.

Maaliskuun 7. päivänä 1936 saksalaiset joukot siirtyivät tähän asti demilitarisoituun Reininmaahan. Se oli Adolf Hitlerin vastaus Ranskan sotilaalliselle liitolle Neuvosto-Venäjän kanssa.

Elokuussa 1936 saatettiin sotaväessä voimaan perinteinen kaksivuotinen palvelusaika.

Tästä hetkestä alkaen ei ollut enää vihollisia, jotka olisivat kyenneet nousemaan vastustamaan Saksaa, joka tunsi itsensä jälleen terveeksi ja vahvaksi ja oli ottanut itselleen takaisin menettämänsä luonnolliset oikeudet vapaaseen elämään.

Uuden Saksan sotaväen voima ei piile vain (kuten vihamielinen propaganda usein toistaa) sen teknisissä ja materiaalisissa mahdollisuuksissa. Saksan sotilaallisen voiman lähteenä on saksalainen sotilas. Puolustusvoimain edustajana on sotilas, kuuluipa hän mihin tahansa joukko-osastoon tai aselajiin. Saksan kansa on vereltään soturikansa ja tätä ominaisuutta ei pysty mikään mahti saksalaisista poistamaan. Saksan kansan sotilaallinen luonne johtuu siitä seikasta, että saksalaisten on tullut historian kuluessa jatkuvasti taistella elintilastaan. Jokainen saksalainen sotilas aloittaa palvelunsa rivimiehenä. Sotamarsalkatkin ovat nuoruudessaan ponnistelleet sotilaan alkeiskoulutuksen ankaran koulun läpi.

Siksi jokainen Saksan sotaväen johtaja tietää tarkalleen, mitä hän pystyy itse antamaan ja mitä hän voi johdossaan olevilta vaatia. Saksalaiselta sotilaalta vaaditaan äärettömän paljon – häneltä vaaditaan fyysistä, henkistä ja sielullista kyvykkyyttä ja valmiutta korkeimmassa määrin. Nykyisen saksalaisen sotilaan hengestä tykistön kenraali von Metzsch totesi erittäin osuvasti: Puolan sotaretken salamannopeus osoitti koko Saksalle vihamieliselle maailmalle, että sen toiveet Saksan uuden kansallisen armeijan lyhyen koulutuksen "heikoista puolista" ovat murskatut. Viholliset huomasivat, että uuden koulun läpäistyään Saksan sotaväestä oli tullut nykyaikaisin ja kaikkein toimintavalmein armeija koko maailmassa.

Se oli varustettu uusimman tekniikan mukaisesti ja oli samalla kehittänyt itselleen myös uuden taktiikkansa. Nuori sotaväkemme ei ollut tulikasteeseensa mennessä saanut vielä kymmentäkään vuotta järjestelmällistä koulutusta. Tämän arvoituksen ratkaisua tulee etsiä siitä seikasta, että Suur-Saksa perustui kaikista esteistä huolimatta koko kansan asenteen sotilaalliselle koulutukselle. Saksa ymmärsi, että sotilas kehittyy ja sopeutuu sotaväessä paljon nopeammin, kun se on saanut asianmukaisen valmistelevan koulutuksen puolisotilaallisissa ja

kansallissosialistisissa nuorisojärjestöissä, joita johtavat sotilaspalveluksen olemuksen ja vaatimukset tuntevat kokeneet ohjaajat.

Saksan nykypäivän sotilas on aatteellisesti, taktisesti ja teknisesti niin hyvin koulutettu ja varustettu, että hän ei voi unohtaa mitään, minkä on oppinut, ja pysyy ikuisesti oman kansansa puolustusvoimain esikuvallisena sotilaana.

Ensimmäisessä maailmansodassa sotilaan tuli toisinaan sopeutua nopeasti kehittyvään tekniikkaan. Nykyään alokas kohtaa heti poikkeuksellisen korkean teknisen tason ja valmiin sotilaallisen rakenteen. Aseiden erilaisuus ei ole tehnyt taistelua vaikeammaksi, vaan jopa helpottanut sitä.

Nykypäivän sotilas ei ole tekniikan vanki, vaan sen mestari.

Tekniikan mestarillisuus ja tahdonvoima sekä varmuus ovat antaneet Saksan sotaväelle uuden tehon, mutta ei ainoastaan – kuten viholliset vahvistavat, myös teknisen ylivoiman.

Ainoastaan materiaali, ilman taitoa käyttää sitä ja ilman henkistä tahtoa, ei olisi tuonut kovinkaan paljon hyötyä.

Juuri tällaisen sotilaan kasvatti itselleen Saksan kansan ja Saksan valtakunnan johtaja Adolf Hitler.

Puolustusvoimain rakenne

Kansallissosialistinen Saksa ryhtyi sotaväkensä uudelleen luomiseen sellaisella entusiasmilla ja suunnitelmallisuudella, että saattoi jo 1. maaliskuuta 1939 lausua koko maailmalle painokkaan sanansa ja aloittaa taistelun kaikkia niitä vastaan, jotka yrittivät pitää Versailles'n rauhan saneluehdot voimassa.

Kaikkien aseellisten voimien ylipäällikkönä on Johtaja ja valtakunnankansleri Adolf Hitler. Hänen apunaan toimivaa esikuntaa kutsutaan sotavoimien korkeimmaksi johdoksi (Oberkommando der Wehrmacht), jonka johtajana on kenraalisotamarsalkka Keitel.

Johtajan ja ylipäällikön alaisuuteen kuuluvat yksittäiset puolustushaarat:

Maavoimat
Merivoimat
Ilmavoimat

Sodan aikana kaikilla puolustushaaroilla on yhteinen tehtävä puolustaa valtion rajoja ja hävittää vihollinen.

Jokaisella puolustushaaralla on oma ylipäällikkönsä: maavoimilla kenraalisotamarsalkka von Brauchitsch, merivoimilla suuramiraali Raeder ja ilmavoimilla valtakunnanmarsalkka Göring.

Sodan aikana jokainen saksalainen on sotilas, riippumatta siitä, oliko hän rauhan aikana käsityöläinen, talonpoika vai työläinen.

Rauhan aikana puolustusvoimat on suuri kansankoulu, jossa pojista kasvaa miehiä. Tässä koulussa nuorimies ei opi pelkästään kuuliaisuutta, vaan hänen pitää oppia myös edellytykset opitun soveltamiseen käytännössä.

Saksan sotaväki jakautuu tiettyyn määrään armeijaryhmiä, jokaiseen armeijaryhmään kuuluu useita armeijoita. Armeija jakautuu armeijakuntin, joiden alayksiköitä ovat divisioonat. Kokoonpanon lajin mukaan on olemassa jalkaväki-, ratsuväki-, motorisoituja ja panssaridivisioonia. Saksalainen divisioona on runsaasti varustettu kaikenlaisin toisiaan täydentävin aselajien. Jalkaväki on koko sotaväen selkäranka ja siksi jokainen saksalainen sotilas saa yhtenäisen jalkaväen koulutuksen. Myös lentäjien ja merivoimien sotilaiden pitää Saksassa

suorittaa jalkaväen sotilaan koulutus, sillä jalkaväki on – taistelukentän kuningas. Jalkaväki on, kuten eräs kenraali ja sotateoreetikko sanoi, isänmaan sydämenlyönti.

Jalkaväen tunnusväri on valkoinen. Sitä käytetään kauluslaatoissa ja olkapolettien reunoissa.

Tykistö tukee jalkaväkeä hyökkäyksessä tulellaan ja osallistuu taisteluun. Tykistön tunnusväri on punainen.

Hiljattain Saksassa luotiin uusi aselaji nimeltään nopeat joukot. Se koostuu ratsuväestä, panssarijoukoista, motorisoiduista tarkka-ampujista sekä tiedustelu- ja panssaritiedustelujoukoista.

Ratsuväkeen kuuluvat ratsurykmentit yhdessä polkupyöräjoukkojen ja partioryhmien kanssa. Tunnusvärinä on keltainen.

Panssaridivisioonaan kuuluu motorisoituja tarkka-ampujaryhmiä, panssarirykmenttejä ja tykistöä, pioneeri- ja muita teknisiä yksitöitä.

Panssari- eli tankkijoukkojen tunnusväri on roosa.

Jokaiseen divisioonaan kuuluu yksi pioneeripataljoona, jossa on kolme komppaniaa ja yksi sillanrakennuskolonna. Pioneerit taistelevat yhdessä jalkaväen kanssa ja sotamarsalkka Mackensenin mukaan luovat sille veden ja maan yli tietä voittoon. Pioneerien tunnusväri on musta.

Viestijoukkojen tunnusväri on sitruunankeltainen. Viestijoukoilla on nykyaikaisessa sodassa ensiarvoisen tärkeä rooli.

Sodassa, johon Saksan kansa on ollut pakotettu, Suur-Saksan puolustusvoimat, joiden voima ja uljaus on vakuuttavasti todistettu koko maailmalle, tuntevat olevansa Johtajaansa Adolf Hitleriin erittäin läheisesti sidoksissa. Johtajan yksinkertainen sotilaselämä on täydellisesti isänmaalle ja velvollisuuksien täyttämiselle omistettu.

Miljoonat saksalaiset sotilaat näkevät Johtajassa sotilaan, taistelutoverin, velvollisuudentuntoisen ihmisen, ylipäällikön ja suuren komentajan, joka on mieleltään vahva ja tahdoltaan varma. He vannovat hänelle uskollisuutta, oppivat ja työskentelevät, noudattavat hänen käskyjään, taistelevat ja voittavat hänen johdollaan.

Elämä nykyajan Saksassa

Hetkellä, jona Viron alueella murtuu vihattu juutalaisbolševistinen valta ja Saksan puolustusvoimien lujat kädet palauttavat järjestyksen, vapautetun väestön on varmasti kiinnostavaa tutustua elämään Suur-Saksassa, josta heidän luokseen saapui se rohkea, hyvin aseistettu, puhdas, ystävällinen ja sivistynyt sotilas.

Jokaiselle virolaiselle, joka on vapautettu "neuvostoparatiisista", jossa hänen piti palvella yli vuoden ajan orjana juutalaista ja kommunistia (ja lisäksi joka päivä ylistää sortajaansa: "Eläköön aurinkomme, suuri toveri Stalin!"), on kiinnostavaa kysellä vastaan tulevalta sotilaalta elämästä nykyajan Saksassa. Kaikki eivät kuitenkaan osaa saksaa. Neuvostokirjallisuudesta sen sijaan ette löydä totuutta, koska kirjoittajat ovat samoja Kremlissä istuvia kommunistijuutalaisia tai niiden hännystelijöitä, oman kansansa kavaltajia. Näiden valheellisten tarinoiden mukaan "Adolf Hitlerin Saksa on kapitalistinen valtio, jossa kauppiaat, pankkiirit ja tehtailijat rikastuvat kansan kurjuuden laskuun ja keräävät taistelukentiltä veristä satoa...".

Näin ihmisiä pettivät ja heille valehtelivat "fasistisesta Saksasta" Pravda, Izvestija, Kommunist, Rahva Hääl ja muut surkeat kommunistilehdet, joille kaikki Euroopassa nauroivat.

Kiinnostunut virolainen lukija saa itselleen oikean käsityksen nykyajan Saksasta lukemalla huolellisesti nämä rivit.

Johtaja ja kansallissosialismi

Jo ensitapaamisen yhteydessä saksalaisten sotilaiden kanssa vapautettujen maa-alueiden asukkaat saattoivat huomata, että saksalaiset tervehtivät toisiaan nostamalla oikean kätensä ja lausuen "Heil Hitler!", joka tarkoittaa "Eläköön Hitler!" Olemme jo maininneet, että Adolf Hitler on Saksan puolustusvoimain ylipäällikkö ja Saksan valtakunnan Johtaja. Luomalla kansallissosialistisen liikkeen hän suoritti verettömän vallankumouksen, otti vallan käsiinsä, loi mahtavan armeijan ja vapautti Saksan ranskalaisen, englantilaisen ja juutalaisbolševistisen orjuuden kahleista.

Nyt, aloitettuaan tämän työn Saksassa, Hitler päätti luoda myös uuden ja paremman Euroopan, jossa kaikilla olisi työtä ja leipää, jossa vallitsisi oikeudenmukaisuus ja onnellisempi elämä.

Hitlerin henkilökohtainen elämä on yksinkertainen ja sotilaallinen. Kukaan ei kutsu häntä "auringoksi", kuten ylistetään Stalinia, joka äärettömästi rakastaa mielistelyä ja ansaitsematonta ylistelyä. Mutta sen sijaan kaikki saksalaiset rakastavat ja kunnioittavat Hitleriä, omaa todellista nerokasta johtajaansa. Häntä kutsutaan saksaksi nimellä Führer, mikä merkitsee johtajaa.

Hitler syntyi 20. huhtikuuta 1889 Baijerin Braunaussa, entisessä Itävallassa. Hänen vanhempansa olivat tavallisia ihmisiä, terveistä maalta kotoisin olevista perheistä, ja he olivat tottuneet päättämään arkisista asioistaan jalat maan pinnalla. Päätettyään valtiollisen reaalikoulun Linzissä nuori Hitler alkoi itse ansaita elantoaan. Orvoksi jäätyään hän sairastui ja sairasteli pitemmän aikaa. Hän hylkäsi virkamiehen uran, jota hänen vanha isänsä oli suositellut, ja alkoi opiskella taidemaalarin työtä, koska hänellä ei ollut rahaa häntä kiinnostavan alan, arkkitehtuurin opiskeluun.

Wienissä Hitlerillä on mahdollisuus seurata sikäläistä elämää demokraattisessa ja parlamentaarisessa yhteiskuntajärjestelmässä. Hän

tarkkaili sitä huolellisesti ja oppi tuntemaan kaikki sen vastenmieliset piirteet. Samaan aikaan hän alkoi vihata kansainvälistä juutalaisuutta ja muuttui sen viholliseksi. Ensimmäiseen maailmansotaan hän lähti vapaaehtoisena, kävi sen läpi uljaana sotilaana ja oli rintamalla kokonaista neljä vuotta tullen palkituksi rautaristillä.

Sodan päättyessä Hitler koki raskaasti isänmaansa hirveän murhenäytelmän.

Vuonna 1919 hän perusti taistelutovereineen ensimmäiset kansallissosialistiset ryhmät ja tuli niiden johtajaksi, ideologiksi ja tulisieluiseksi propagandistiksi.

Münchenissä järjestetyn vallankaappausyrityksen epäonnistuttua Hitler oli vankeudessa, mutta Saksa oli jo innoissaan hänen aatteistaan. Vuonna 1926 Hitlerin puolue aloitti laillisen taistelunsa ja vuonna 1933 puolueella oli jo kaksimiljoonaa jäsentä, ja sen väsymättömästä johtajasta tuli valtakunnankansleri. Jo tuohon aikaan hän osoitti olevansa nerokas valtiomies. Ensimmäiseksi tehtäväkseen hän asetti Saksan valtion ja kansantalouden uudelleen elävöittämisen. Huomiota herättävällä nelivuotissuunnitelmalla hän poisti lopullisesti työttömyyden, josta enemmistö teollisen Saksan runsaslukuisista työläisistä oli kärsinyt.

Varmistaen Saksan valtiollisen kehityksen ja sosiaalisen uudelleen järjestelyn kansleri päätti vapauttaa maan Versailles'n sanelurauhan kahleista. Saksa erosi Kansainliitosta 12. elokuuta 1934.

Presidentti, sotamarsalkka Hindenburgin kuoleman jälkeen Hitler astuu tämän paikalle tittelinään Johtaja ja valtakunnankansleri.

Hitlerin politiikan tuloksena Saksaan liittyi takaisin ranskalaisten miehittämä Saarinmaa.

Toteuttaen Saksan kansan yhdistämisen ja osoittaen koko maailmalle, että Saksa on astunut itsenäisen politiikan tielle, tuntien hyvin vihollisensa ja joukkojen psykologian vanhan sanonnan "on taottava, kun rauta on kuuma" mukaisesti Hitler katsoi, että hetki on saapunut, ja toimi nostaakseen Saksan oikeudet lopullisesti jaloilleen. Maaliskuussa 1938 hän suoritti verettömästi Itävallan liittämisen Saksaan, koska sielläkin asuvat saksalaiset. Tätä seuraa Englannin ja Ranskan uhkailuista huolimatta sudeettisaksalaisten vapauttaminen Tšekkoslovakian vallan alaisuudesta ja myöhemmin koko Tšekin- (Böömin-) ja Määrinmaan yhdistäminen Saksan suojelun alla.

Samaan aikaan, hävittäen Versailles'n pakkorauhan keinotekoisesti luoman Tšekkoslovakian valtion, Hitler vapautti siitä Slovakian. Ei puhumalla, vaan aina toimimalla Hitler pakotti kansansa ennakoimaan vihollisen liikkeet, jolloin tälle ei jäänyt muuta mahdollisuutta, kuin vain ilmaista tapahtuneesta voimattomia protesteja.

Konflikti Puolan kanssa puhkesi vuoden 1939 syyskuussa. Tässä Hitler ei näyttäytynyt ainoastaan suurena poliitikkona, vaan myös sotilaallisena nerona ja strategina. Kuukaudessa hän teki Puolasta lopun. Englantilaisten edelle kiiruhtaen hän valloitti Norjan, Tanskan, Hollannin ja Belgian. Viimeksi mainittujen alueiden kautta Hitler lähetti sotaväkensä Ranskaan, Euroopan voimakkaimpaan maahan. Ranskan vastarinta murrettiin samoin yhden kuukauden kuluessa ja maa antautui Compiègnessa, samassa paikassa, jossa 22 vuotta aikaisemmin Saksalle oli saneltu raskaat ja nöyryyttävät välirauhan ehdot.

Vuoden 1941 talven ja kevään aikana Hitler asetti Uuden Euroopan rakentamiselle lujan perustuksen. Torjumalla Englannin Pohjois-Euroopasta, Balkanilta ja Välimeren saarilta hän ryhtyi pelastamaan Eurooppaa punaisesta kommuunista.

Hitler ei ole vain tavallinen poliitikko ja johtaja, jollaisia Euroopassa oltiin totuttu näkemään. Hänen vallankumouksellaan oli erityinen luonne. Hän ei tehnyt sitä väkivaltaisesti barrikadeilla, vaan yhdisti ja liitti kaikki Saksan kansan luokat laillisin keinoin. Kansanäänestyksissä kaikki äänet ovat aina olleet hänen puolellaan. Johtajan lipun alla marssivat rinta rinnan työläiset ja talonpojat, kenraalit ja herttuat, sanalla sanoen koko Saksan kansa kokonaisuudessaan.

Sotilaana Hitler tiesi, mitä saksalaiselta sotilaalta voi vaatia, mutta tiesi samoin, mitä tälle sotilaalle pitää antaa. Hän ei katsonut sotaa komppanianpäällikön, vaan strategin silmin. Hän valitsi parhaat ja viisaimmat miehet ja antoi näille tehtäväksi ideoidensa toteuttamisen. Hän loi ylittämättömät saksalaiset ilmavoimat, lujan Siegfried-linjan linnoitteet ja järjesti esikuvallisesti sotaväen varustelukysymyksen. Järjestäen kaikki varusteet ihanteellisesti Hitler osasi myös käyttää niitä voittoihin.

Hänen luova ajatuksensa välkkyy kaikkialla Saksan pääesikunnan strategisissa suunnitelmissa. Hänen valitsemiensa henkilöiden poikkeuksellinen vahvuus, tilanteen järkevä harkinta, äärimmäinen kylmäverisyys – ne antoivat Hitlerille mahdollisuuden toteuttaa kaikkein vähitenkin uskottavat aikeet.

Sellaisella johtajalla, kuin mitä Adolf Hitler on, on koko kansan rajaton luottamus. Hän ei ole vain sotilas, diplomaatti ja poliitikko, vaan samalla myös hyvä maan isä.

Hän on kasvattanut terveen kansan ja kouluttanut kokonaisia esikuntia ihmisiä, jotka osaavat tehdä työtä, hallita ja voittaa.

Mitä saksalainen sosialismi tavoittelee?

Miten kansallissosialismiksi muuttunut sosialismi eroaa muista sosialistisista ohjelmista? Tästä kiistellään usein ja paljon Saksan rajojen ulkopuolella.

Kun tähän asti joku puhui sosialismista, hän ajatteli tavallisesti marksismia ja kommunismia, joihin nähden kansallissosialismin aatteet ovat kuitenkin täysin päinvastaisia. Kansallissosialismi on heittänyt pois ajatuksen luokkataistelusta, jolle marksismi perustuu.

Kansallissosialismin kannalta kansankokonaisuuden sisällä ei ole olemassa luokkia, toisin sanoen ei ole olemassa myöskään "työväenluokkaa". Saksalaisena periaatteena on: kansankokonaisuuden jokaisen jäsenen työ on panos yhteiseen kansallisomaisuuteen.

Näin ollen jokaisen henkilön tulee olla myös työntekijä. Työ ei nimittäin kansallissosialistisen käsitteen mukaan suinkaan ole yhden ihmisryhmän (luokan) velvollisuus, vaan hyvä ja jalo teko, johon jokainen valtionkansalainen voi täydellä oikeudella pyrkiä.

Oikeus työhön luo kuitenkin myös velvollisuuden tehdä työtä.

Ihminen yhteiskunnan hyväksi ja yhteiskunta ihmisen hyväksi – se on saksalaisen sosialismin perusta. Oikeus ja velvollisuus tehdä työtä ei muodostu siinä pakoksi, vaan iloiseksi ja tarpeelliseksi osaksi jokaisen ihmisen elämää. Jokaisen tulee tehdä työtä, riippumatta siitä, pitääkö hän siitä vai ei, juuri siksi, että hän on velvollinen tekemään työtä.

Jokaisen ihmisen velvollisuudesta työskennellä yhteiskunnan hyväksi seuraavat yhteiskunnan velvollisuudet häntä kohtaan.

Tässä pitää ensi sijassa puhua työn varmistamisesta kansalaiselle. Tiedetään, että Saksassa oli ennen kansallissosialismin valtaan tuloa vuonna 1933 suunnilleen seitsemän miljoonaa työtöntä. Nyt työttömyydestä ei ole enää jälkeäkään. Tämä ei suinkaan johdu siitä seikasta, että paljon miehiä on kutsuttu asepalvelukseen, sillä työttömiä ei ollut enää jo paljon ennen sotaa siksi, että valtio järjesti kaikille töitä.

Työstä on tullut ihmisen elämän paras osa ja nykyisin kukaan ei enää kehtaa keinotella ja elää muiden kustannuksella.

Parempi työn järjestely lisäsi tuotantoa, nosti kansan elintasoa ja varmisti kaikkien työntekijöiden oikeuksien yhtenäistämisen jatkossa.

Kaikki tämä takasi valtiolle riippumattomuuden, kukaan ei enää voi toimia omavaltaisesti valtion etuja vastaan ja mikään mahti ei pysty enää horjuttamaan valtion hyvinvointia.

Kukaan, joka tekee työtä, ei tee sitä vain yhteiskunnan hyväksi, vaan myös itsensä hyväksi, sillä hänelle on kaikin puolin taattuna sekä työn jatkuminen että toimeentulo vanhuuden ja sairauden päivinä.

Yhteiskunnan jokaisen työtä tekevän jäsenen vanhuuden turvaaminen kuuluu NSDAP:n (kansallissosialistisen saksalaisen työväenpuolueen) ohjelmaan. Jokaisella Saksan valtakunnan kansalaisella, riippumatta siitä, millaisella paikalla tai millaisessa asemassa hän kansaa palvelee, on oikeus sosiaaliturvaan. Vanhuuden turvan järjestäminen ei ole yksittäisen kansalaisen, vaan koko yhteiskunnan tehtävä.

Pitkin Saksan kaupunkeja ja kyliä

Ulkomaiset työntekijät, jotka ovat olleet töissä Saksassa, tietävät miten sivistyneesti tämä Euroopan voimakkain ja parhaimmin teollistunut valtio elää.

Saksa on maa, jolla on korkea kulttuuri ja pitkälle kehittynyt sivilisaatio. Sen väestö ei näe nälkää. Samoin lukutaidottomuus on Saksassa tuntematon ilmiö. Täällä kaikki tekevät paljon työtä, mutta saavat myös hyvää palkkaa, mikä antaa heille mahdollisuuden säästää rahaa vanhuuden varalta, lasten kasvattamiseen ja myös mukavaa elämää varten.

Saksan kaupungit ovat suuria, niissä on paljon laajoja puistoja ja puutarhoja.

Jokainen kylä on hyvin huolehdittu, kaikkialla on hyviä rakennuksia ja sähkövalaistus. Koko maailma tuntee hyvät saksalaiset autotiet,

varsinkin ns. valtakunnan autobaanat – leveät asfaltoidut autoliikenteen väylät.

Saksan rautatieverkosto on erittäin tiheä ja sen liikenne linja-autoliikenteen kanssa hyvin yhteen sopivaksi suunniteltu. Myös vesiteiden verkosto on hyvin kehitetty. Kaikki tämä tekee elämästä Saksassa mukavan ja miellyttävän.

Sota ei ole vaikuttanut Saksan elämän normaaliin kulkuun. Samaan aikaan, kun Saksan miehet voittavat sotarintamilla vihollisia ja taistelevat kansalleen vapauden, heidän selustassaan kotirintamalla toimii koko Saksan sotavarusteiden valmistaminen ja kaiken päivittäisessä elämässä tarvittavan tuottaminen. Tässä työssä ei ole kuitenkaan merkkiäkään typerästä ja hyödyttömästä voimavarojen tuhlaamisesta "stahanovilaisen järjestelmän" mukaisesti. Jokainen toimii ja työskentelee iloisesti ollen täysin vakuuttunut yhteisen, isänmaalle asetetun tavoitteen saavuttamisesta.

Jokaisella saksalaisella on täysi vakaumuksen ja omantunnonvapaus. Kukaan ei kiellä häntä rukoilemasta, miten hän itse haluaa. Saksan kirjoissa Jumalan sanan julistaminen on vapaata.

Lakien, oikeuksien ja velvollisuuksien suhteen kaikki saksalaiset ovat tasavertaisia.

Miten Saksassa työskennellään?

Kansallissosialismilla on erityinen suhtautuminen työntekijään ja työhön. Jokainen ihminen on ensi sijassa työntekijä. Uudessa Saksassa kukaan ei pidä työtä kirouksena ja paheena, vaan päinvastoin, työssä nähdään ainoastaan hyve ja ilo. Työ ei ole ainoastaan rahan ansaitsemista varten. Työ avulla nykyajan Saksassa luodaan elämää.

Saksan Työpalvelu

Työn järjestelyn uusien ajatusten käytännön toteuttamiseksi Saksassa perustettiin 26. kesäkuuta 1935 valtakunnankanslerin käskystä Työpalvelu.

Koulun ja yleisen asepalveluksen ohella Työpalvelu on kolmas, täydentävä nuorisokasvatuksen muoto.

Pakollinen Työpalvelu on laajennettu koskemaan molempien sukupuolten 18-25-vuotiaita nuoria. Työpalvelun kesto on puoli vuotta. Kaikki, jotka astuvat Työpalveluun ensi kertaa, antavat seuraavan valan: "Vannon valalla olevani uskollinen Saksan valtakunnan ja kansan Johtajalle Adolf Hitlerille ja osoittavani ehdotonta kuuliaisuutta hänen määräämilleen johtajille. Sitoudun täyttämään palvelustehtäväni omantuntoni mukaan ja olemaan muille Työpalvelun jäsenille hyvä toveri".

Työpalvelun tehtävänä on nuorison kasvattaminen kansallissosialistisessa hengessä ja huolehtiminen sen fyysisestä kehityksestä. Tällainen kasvatus poistaa saksalaisen nuorison joukosta sosiaaliset erot ja ristiriidat. Työpalvelun leireillä asuvat ja työskentelevät yhdessä rikkaiden tehtailijoiden ja köyhien työläisten pojat, ylioppilaat ja maatilojen rengit. Yhteiseen riviin sijoitettuina, lapiot käsissään he suorittavat kunniapalveluaan isänmaansa ja kansansa hyväksi. Leirillä on omat erityiset oikeutensa. Teltoissa ja parakeissa saksalaista nuorisoa opetetaan ymmärtämään, että ihmisen elämässä ei ole tärkeimmässä osassa alkuperä eikä sääty, vaan luonne, työkyky ja hänen hyödyllisyytensä yhteisen asian kannalta. Leirielämän iskulauseet ilmaisevat: "Kansan hyvinvointi on tärkeämpää kuin yksittäisen henkilön minä. Veljeys yksittäisten henkilöiden elämässä luo kansankokonaisuuden".

Saksan nuorison henkinen kasvatus jakautuu moniin eri haaroihin: valtiollinen politiikka, työtekniikka, terveydenhoito, oikeudellinen järjestys ja velvollisuusoppi.

Saksan Työpalvelulla on taloudellisissa asioissa suuri rooli. Uusi talousjärjestys vaatii talouden sopeuttamista valtakunnan ja kansan etuja vastaavaksi. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että uusi poliittinen järjestelmä poistaisi yksityisomistuksen. Päinvastoin, saksalainen järjestys ja laki tunnustavat sen ja suojaavat sitä ehdoitta. Mutta yksityisomistuksella on toinen luonne. Sen vapaan omistusoikeuden käytön sijaan on asetettu valtakunnan ja kansan valvonta, jonka vuoksi omaisuus on muuttunut sosialistiseksi. Tässä piileekin kansallissosialistisen vallankumouksen sisältö.

Nämä periaatteet ovat perusteina Työpalvelun suorittamiselle, ja ne on luotu kansantalouden vaatimusten tyydyttämiseen. Työpalvelulla on talouden kehityksessä tärkeä osansa.

Valtakunnan päätehtävänä on huolehtia siitä, että kansalla on elintarvikkeita, sillä vielä hiljattain Saksan ravitsemus riippui suuresti ulkomaisesta tuonnista. Eräässä puheessaan Adolf Hitler sanoi: "Saksan pitää jälleen muuttua maatalousmaaksi". Se merkitsee sitä, että Saksan tulee korkealle kehittyneen teollisuuden ohessa kehittää myös maataloutta ja lisätä sen tuotantoa, ettei Saksan pitäisi tuoda elintarvikkeita siinä määrin, kuin aikaisemmin. Saksan pitää ravita itse itsensä. Maa ja vahva maatalousväestö ovat kansan ja valtion olemassaolon terve ja luonnollinen perusta. Työpalvelu auttaa tässä mielessä maatalouden elintärkeiden edellytysten täyttämistä – se kuivattaa soita, on apuna peltojen muokkauksessa ennen kylvöä ja sadonkorjuussa, rakentaa teitä, istuttaa puita, kuljettaa kylissä perille rakennusmateriaaleja, toimii maiden kastelun ja maanparannuksen parissa.

Myös nuorten neitojen tulee suorittaa Työpalvelu, jossa kasvatetaan tulevia esikuvallisia emäntiä ja äitejä.

Saksan Työrintama

Miljoonat saksalaiset työntekijät olivat Saksassa myös ennen kansallissosialistien valtaantuloa (v. 1933) järjestäytyneet monenlaisiin ammattiyhdistyksiin ja -liittoihin. Näiden liittojen politiikka ei kuitenkaan vastannut valtakunnan etuja. Ne olivat puolueiden vallan alla, jatkuvasti keskenään vihoissa ja rikkoivat valtiollisen työjärjestyksen yleistä linjaa. Valtaan tultuaan Hitler lakkautti kaikki nämä yhdistykset ja liitot ja kaikki niiden tehtävät siirtyivät valtiolle. Koko tämän hallinnonalan johtajaksi määrättiin tri Ley.

Kaikkien lakkautettujen yhdistysten sijaan luotiin ns. Saksan Työrintama, joka yhdistää kaikki Saksan työlaiset, yrittäjät ja palvelusajan työntekijät.

Asia kehittyi ja Työrintaman voima kasvoi nopeasti. Joulukuussa 1933 tämän järjestön jäsenmäärä oli 9.300.000, mutta tähän mennessä se on noussut jo 23 miljoonaan.

Saksan Työrintaman tehtävänä on liittää kaikki saksalaiset kansankokonaisuudeksi ja saada kaikki yhteistyöhön keskenään, jotta jokainen kansalainen tietäisi paikkansa yhteiskunnassa ja olisi sille hyödyksi. Seuraava tehtävä on kasvattaa esikuvallisia työmiehiä, huolehtia näiden terveydestä ja kohottaa työntekijöiden elämän ja kulttuurin tasoa.

Kaiken tämän vuoksi on Saksan valtakunnan perusomaisuudeksi kullan sijasta tullut saksalaisten työvoimien jättiläismäinen työ.

Nykyisin Saksan Työrintama hallitsee 4.100.000 yritystä, rakentaa uusia kansantaloja, lomakoteja, voimistelusaleja, työläisten hotelleja, laivoja

huviristeilyjä varten, organisoi Saksan työläisten pankkeja ja säästökassoja sekä järjestää työläisnuorison ja naisten sosiaalipalvelua.

Saksan Työrintaman ansiosta Saksa saattoi lyhyessä ajassa nousta maailman ensimmäiseksi sotilaalliseksi mahdiksi.

KUNNIAN LIPPUJEN ALLA

Toinen maailmansota merkitsi monille Euroopan kansoille hirvittävää tragediaa, jossa saivat surmansa kymmenet miljoonat ihmiset. Eniten sodassa kärsivät saksalaiset, joita sodan voittaneet rikolliset murhasivat miljoonia vielä sotatoimien päätyttyäkin.

Meille suomalaisillekin, joilla oli kunnia taistella yhdessä saksalaisten aseveljiemme kanssa idän barbariaa eli juutalaista bolševismia vastaan, sota, jota emme olleet halunneet emmekä aloittaneet, aiheutti suurta kärsimystä. Pahin seuraus sodasta on kuitenkin ollut se, että Euroopan valtioita johtavat nykyisin isänmaallisten piirien sijasta ne, joita Siionin viisaiden pöytäkirjoissa niin osuvasti kuvataan.

Tässä yhteydessä ovat paikallaan kysymykset:

Kuka toista maailmansotaa halusi?

Kuka toisen maailmansodan aloitti?

Tämä kirja, jota voisi kutsua myös ”toisen maailmansodan lyhyen kaksiosaisen historiankuvauksen ensimmäiseksi osaksi”, vastaa näihin kysymyksiin.

Sama vastaus sopii myös kysymykseen, jonka harvat uskaltavat esittää:

Kuka on sen nykyisin toteutettavan suunnitelman takana, jonka tavoitteena on Euroopan kansallisvaltioiden hävittäminen vieraan rodun joukkomittaisella maahantuonnilla?

Tältä kohtalolta olisimme pelastuneet, mikäli sodan olisivat voittaneet ne, jotka taistelivat koko Euroopan paremman tulevaisuuden nimissä ”kunnian lippujen alla”.

Ja ilmiselvää on, että eurooppalaisen Euroopan pelastaminen vaatii taistelua juuri näiden samojen kunnian lippujen alla.

Herää Eurooppa! Herää Suomi!